

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

17 maart 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werking van de organisatie Child!, de representativiteit van het Vlaamse Kinderparlement en de houding van de Vlaamse Regering tegenover deze en dergelijke initiatieven

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het beleid van de Vlaamse Regering met betrekking tot de verhuur en verkoop van gewelddadige videogames en de mogelijke rol terzake van de Filmkeuringscommissie
Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de vzw Kwasimodo

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over opleidingen rond nieuwe media

Interpellatie van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond en het rapport van de werkgroep-Preud'homme met betrekking tot de jeugdopleiding
Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de inplanting van multifunctionele terreinen voor lawaaierige sporten

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de stand van zaken van de inplanting van terreinen voor lawaaierige buitensporten in Vlaanderen

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

Donderdag 17 maart 2005

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche

– *De vergadering wordt geopend om 14.04 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werking van de organisatie Child!, de representativiteit van het Vlaamse Kinderparlement en de houding van de Vlaamse Regering tegenover deze en dergelijke initiatieven

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Marginet tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werking van de organisatie Child!, de representativiteit van het Vlaamse Kinderparlement en de houding van de Vlaamse Regering tegenover deze en dergelijke initiatieven.

De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, in een brief van 31 januari 2005 die via parlamentsvoorzitter De Batselier aan de commissieleden van de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media is overgezonden, vragen zowel de Kinderrechtencoalitie Vlaanderen, de Vlaamse Jeugdraad, het Kinderrechtencommissariaat, het Steunpunt Jeugd, de Vereniging Vlaamse Jeugddiensten en -Consulenten én Unicef/What Do You Think onze bijzondere aandacht voor de organisatie Child!

Ik citeer enkele passages uit de bewuste brief: 'Regelmatig contacteert de organisatie Child!' – de European Foundation for the Rights of Children, of Europese Stichting voor de Kinderrechten, gevestigd in Lokeren' – gemeentebesturen, school-directies, officiële instanties of leden van de wet-

gevende en de uitvoerende macht, met vragen om financiële en logistieke steun voor het "Vlaamse Kinderparlement" of voor bezoeken van "Kinderministers" of "Kindpremiers". Dit gebeurt steeds op een bijzonder professioneel ogende wijze, waardoor de initiatieven een hoogstaand cachet en een grote schijn van gezaghebbendheid meekrijgen. Ook naar de pers profileert de organisatie zich bijzonder effectief. Zonder op welke wijze ook de goede bedoelingen en de integriteit van de initiatiefnemers van Child! in vraag te stellen, willen we toch een aantal bedenkingen formuleren. We doen dit aan de hand van de publicaties, de statuten en huishoudelijk reglement van de organisatie, maar ook op basis van de ervaringen van een aantal van de betrokken kinderen.

Wat de methodologie betreft, valt op dat het steeds gaat om zuivere imitaties van de volwassenenwereld. Kinderen moeten functioneren in fora die ontwikkeld werden op maat van volwassenen. Er wordt hen gevraagd zich in een rol in te leven – zoals deze van "Kinderminister" – die vreemd is aan hun leefwereld. De begeleiding daarbij is beperkt, soms onbestaande. Verder hebben we grote vragen bij het democratische gehalte, en dit uitgerekend bij een project dat de bekendmaking van de democratische instellingen beoogt, en als "hoofddoel" heeft "een spreekbuis te zijn voor alle kinderen in Vlaanderen". Of dat laatste überhaupt mogelijk of wenselijk is, laten we in het midden. In elk geval wordt het "Kinderparlement" niet op transparante wijze verkozen, samengesteld of afgevaardigd door kinderen zelf. Nee, de leden van het "Kinderparlement" worden jaarlijks uit een zeer beperkte kring en op ad-hocbasis gerekruteerd en geselecteerd door een volwassenenjury, na onderworpen te zijn aan een schriftelijke en mondelinge proef. Niet enkel vergroot op deze manier de kans dat vooral die kinderen worden aangeduid wiens visie

Marginet

en meningen het dichtst bij de volwassenenwereld aanleunen, in elk geval kan het “Kinderparlement” nooit doen wat elk parlement ter wereld doet: spreken namens haar burgers, in dit geval de jongste burgers.

Bijzonder bedenkelijk zijn alle verplichtingen en plichtplegingen die aan de deelnemende kinderen worden opgelegd. Ze hebben weinig of geen inspraak in hun eigen agenda, waarvan talrijke representaties – meestal tijdens de schooluren – het leeuwendeel uitmaken. Zij hebben niet eens eigen spreekrecht: het is hen niet toegestaan de pers te woord te staan zonder voorafgaand schriftelijk overleg met het secretariaat – in casu de volwassen initiatiefnemer van Child!. Meer nog: als zij dit doen is dit een reden voor ontslag(!).

Ook het financiële aspect baart ons zorgen. Zo wordt aan de kinderen, hun school of hun ouders een bijdrage gevraagd, die tot 300 euro oploopt. Aan de andere kant legt de organisatie de verantwoordelijkheid voor de omkadering en begeleiding vooral bij de ouders, op haar website spreekt Child! in dit verband over “opofferingen”. Ook bij de interne organisatie, met name bij de vermenging van een internationale vzw met een op hetzelfde adres gevestigde BVBA kunnen vragen gesteld worden.

We moeten voorlopig besluiten dat voor Child! het mooie decorum lijkt te primeren op oprechte kindvriendelijkheid en kindgerechtigheid. Toch wensen wij hierover het gesprek aan te gaan met de organisatie, in de hoop dat zij zich engageert haar werkmethode drastisch aan te passen aan haar eigen edele doelstellingen. Inmiddels willen wij u vragen elke vraag tot steun of samenwerking vanwege het “Vlaamse Kinderparlement”, de “Kinderministers” of de organisatie Child! met de grootste omzichtigheid te behandelen.’

Mijnheer de minister, daar wil ik persoonlijk aan toevoegen dat de gemaakte opmerkingen zéér terecht zijn. Rondvraag leerde me dat ook heel wat mensen sponsors, met de mis te verstane opmerking dat zij dit in nauwe samenwerking met het Vlaams Parlement doen. De eerste vergadering van het Kinderparlement vond eind november 2004 in het stadhuis van Lokeren plaats. Daar maakte ik al vergelijkbare opmerkingen over de beknotting van de vrije meningsuiting van de kinderen door

de organisator. De kinderen werden vooraf zonder meer gebriefd over wat kon, mocht en vooral niet mocht, zoals spreken met de pers in afwezigheid van de organisator.

Ook tijdens de bespreking van de beleidsnota Jeugd maakte ik hierover reeds opmerkingen. Ik vroeg me toen luidop af of die hele vertoning wel ernstig te nemen is, en ook of er sprake is van ‘inspraak voor kinderen’ dan wel van een ‘opgefokt, geforceerd nummertje’ waarbij de 11-jarige ‘premier’ bij een bezoek aan de Nederlandse ambassade op de top der Europese ambassadeurs in het Engels een toelichting gaf over het Kinderparlement. Ik vermoed dat de jongen zelf niet goed wist waarover hij bezig was. Ten slotte wil ik nog vermelden dat half februari 2005 meester Piet Van Eeckhaut, daarin unaniem gesteund door het Bureau, als voorzitter van de Oost-Vlaamse provincieraad weigerde om de Vlaamse Kinderregering in de provincieraad te ontvangen met de vraag of dat allemaal wel verantwoord is.

Mijnheer de minister, is deze brief reeds besproken met de Kinderrechtencommissaris? Wat is in dat geval haar visie en haar advies? Deelt u het standpunt van bovenvermelde organisaties? Zult u contact opnemen met de organisator van het Vlaamse Kinderparlement? Zult u deze organisatie laten doorlichten? Als dat al is gebeurd, ben ik benieuwd naar de resultaten. Bent u in het bezit van de reeds verschenen jaarrapporten en financiële verslagen waarvan sprake in het huishoudelijke reglement van het Vlaamse Kinderparlement? Zijn er samenwerkingsovereenkomsten met deze organisatie? Zullen die worden herzien? Wat is uw algemene visie op gelijkaardige initiatieven? Welke andere gelijkaardige initiatieven kunt en wilt u ondersteunen, en op welke manier?

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, iedereen kent het kader waarbinnen onze fractie kinderrechten benadert. Wij steunen het Kinderrechtencommissariaat dat namens en met kinderen, en ook met het hele veld moet spreken. De Kinderrechtencoalitie is daarbij een goede partner. Wij staan ook achter het opleggen van een kinderrechtenrapportering over wetgevend werk. Verder zijn we van oordeel dat de participatie van jongeren nog moet worden verhoogd via het Jeugdbeleidsplan.

Merckx-Van Goey

Vragen staat vrij voor parlementsleden, maar toch stel ik me vragen bij wat de heer Marginet heeft gezegd. Ik denk niet dat de minister het geweer van schouder moet veranderen. Wat al is afgesproken, moet nu worden uitgevoerd. Er is daarover geregeld overleg en dialoog nodig. Kinderrechtenrapporten zijn zo'n gelegenheid om dat overleg en die dialoog een kans te geven. Het lijkt me geen goed idee om op basis van één probleem of incident een globale aanpak in vraag te stellen. Ik pleit ervoor om onze internationale voortrekkersrol inzake kinderrechten verder te ontwikkelen. Het tweede Jeugdbeleidsplan moet nog meer de participatie van jongeren een kans geven, en daar gaat het ten slotte toch over.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de voorzitter, ik begrijp natuurlijk wel een beetje waarom de heer Marginet die vraag stelt. De discussie doet me denken aan die over de beleidsnota Jeugd. Toen heeft de VB-fractie veel bedenkingen gemaakt over inspraak voor kinderen en jongeren. Ik vind het daarom belangrijk dat nogmaals wordt gezegd dat inspraak van jongeren en aanzetten daartoe bij kinderen heel belangrijk zijn. Burgerschapsvorming moet zo vroeg mogelijk beginnen. Ik vind het belangrijk dat dit gebeurt op een wijze die aan de leeftijd is aangepast. De overheid moet verder het vertrouwen blijven geven aan privé-initiatieven, en voorzichtig zijn als een bijsturing wordt overwogen van de aanpak van een organisatie die niet rechtstreeks van de minister afhangt. Het debat kan natuurlijk altijd worden gevoerd.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, ik ben zelf nog oprichter van een leerlingenparlement geweest. Ik denk niet dat kinderen aan dat soort initiatieven een trauma overhouden. Het is een zeer leerrijke ervaring.

De vraag kan natuurlijk worden gesteld over de beste wijze waarop de zaken moeten worden aangepakt. Ik kan er een beetje inkomen dat kinderen de pers niet te woord mogen staan. Ze moeten misschien tegen zichzelf worden beschermd. Het zou wel sterk zijn mocht dat een reden voor ontslag zijn.

De heer Werner Marginet: Dat staat zo letterlijk in de statuten.

De heer Johan Verstreken: En een bijdrage van 300 euro is echt wel vreemd. Misschien kan de minister daar meer uitleg over verschaffen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, mijn antwoord over de werking van het Vlaamse Kinderparlement en de organisatie Child! zal erg kort zijn. De organisatie en haar parlement worden op geen enkele manier erkend of gesubsidieerd door de Vlaamse Regering. Noch mijn administratie, noch ikzelf beschikken over de door de vraagsteller genoemde jaarrapporten en financiële verslagen.

Zowel ikzelf als mijn voorganger en opvolger hebben als minister van Jeugd steeds erg omzichtig gereageerd op de vragen en voorstellen van deze organisatie. Tijdens deze legislatuur heb ik nog geen enkel officieel contact gehad met mensen van die organisatie. Ik weet alleen dat er schriftelijk en telefonisch is gevraagd naar subsidies. De organisatie is zoals alle andere doorverwezen naar de mogelijkheden die in het decreet over het Vlaams jeugdbeleid zijn opgenomen. Andere ministers hebben op die subsidievragen op dezelfde manier geantwoord. Volgens mijn informatie heeft de organisatie nog geen officiële subsidieaanvraag ingediend.

Aangezien Child! op geen enkele wijze is erkend of gesubsidieerd door de Vlaamse overheid en er geen subsidiëeringsprocedure loopt, heb ik geen enkele reden om die organisatie te laten doorlichten, ook al deel ik de belangrijkste bekommernissen die door verschillende wel erkende organisaties zijn geformuleerd. Ik zie evenmin een reden om de betrokken gemeentelijke en provinciale besturen of de organisatie zelf hierover aan te spreken. Het staat immers iedereen vrij zich te organiseren en een werking te ontplooien volgens de inzichten en methoden die hij of zij het meest geschikt acht. Dat kan zolang deze methoden en inzichten niet oneerbaar zijn. Ondanks de aangehaalde en gedeelde bedenkingen heb ik geen redenen om aan te nemen dat dit wél het geval zou zijn.

Gemeente- en provinciebesturen zijn autonoom en beslissen zelf met welke organisaties ze al dan niet

Anciaux

in zee gaan om de participatie van kinderen en jongeren te realiseren.

De meeste gemeentebesturen werken met een kindergemeenteraad of een kinderparlement, ondanks het feit dat dit tijdens verschillende vormingsmomenten zeker niet als de meest opportune en effectieve participatiemethode wordt vooropgesteld. Ik vermoed dat het fotogenieke en dus erg media-genieke karakter van dergelijke kinderparlementen daar niet vreemd aan is. Niet alleen verschillende gemeentelijke en provinciale besturen, maar ook de diverse Vlaamse media geven dikwijls een platform aan het Vlaams Kinderparlement. Noch ikzelf, noch mijn medewerkers of administratie hebben ons daar in het verleden aan bezondigd. Ik ben ook niet van plan met deze organisatie samen te werken, daarvoor ken ik deze mensen te goed.

Ik kan klaar en duidelijk stellen dat er mij geen redenen bekend zijn waarom ik in de toekomst deze of andere gelijkaardige initiatieven wel zou ondersteunen.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, ik wil vooreerst opmerken dat noch ik, noch mijn fractie problemen heeft met initiatieven voor jongeren of kinderen. We hebben in principe vertrouwen in alle mogelijke pedagogisch verantwoorde organisaties, tot het tegendeel is bewezen, maar bij deze organisatie hadden we toch ernstige vragen.

Ik wil opmerken dat de brief niet door mij is geschreven, maar door het Kinderrechtencommissariaat, het Steunpunt Jeugd, de Vlaamse Jeugdraad, de Kinderrechtencoalitie Vlaanderen, Vereniging van Vlaamse Jeugddiensten, de Vereniging van Vlaamse Jeugddiensten en -consulenten en Unicef. Dat zijn niet de minste organisaties, ook al gaan we niet altijd volledig met alles akkoord wat ze zeggen. Zij vragen ook of die organisatie kan spreken namens Vlaanderen.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Marginet, ik wil duidelijk stellen dat ik dat niet heb ontkend, wel integendeel.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de minister, u zegt dat er geen erkenning is en geen subsidië-

ring, en dat u geen contact zoekt met die mensen. Het probleem is dat de organisatie doet alsof dat wel het geval is. In hun doelstellingen staat dat het Vlaams Kinderparlement zich zal spiegelen aan het Vlaams Parlement. Verder stellen ze: de leden van het Vlaams Kinderparlement mogen de titel voeren van parlements lid van het Vlaams Kinderparlement.

De organisatie verwijst te pas en te onpas naar het Vlaams Parlement. Ook in de communicatie, zowel schriftelijk als mondeling, verwijst ze steeds naar een machtiging vanuit het Vlaams Parlement en stelt ze de jongeren in het Vlaams Parlement te vertegenwoordigen. Het Vlaams Parlement als instelling wordt constant vermeld. Dat is het probleem.

Kunnen we elke organisatie zomaar toelaten de indruk te geven dat ze gemachtigd is om namens het Vlaams Parlement te spreken? Mijnheer de minister, tijdens de bespreking van de beleidsnota Jeugd zei u dat u er niets van wist. Ik geloof dat.

Minister Bert Anciaux: Ik wil er niets van weten, dat is iets anders. Het is misschien omdat ik er veel van weet, dat ik er niets van wil weten. Ik heb geen zin om veel in detail te gaan.

Het Vlaams Parlement moet duidelijk maken dat deze organisatie niet namens het Vlaams Parlement spreekt. Ik wil nogmaals duidelijk stellen dat deze organisatie geenszins namens de Vlaamse Regering kan spreken.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de voorzitter, de leden van de commissie hebben de brief ontvangen. Moeten we ook een antwoord sturen?

De voorzitter: Ik zal de brief bezorgen aan het Bureau van het Vlaams Parlement.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het beleid van de Vlaamse Regering met betrekking tot de verhuur en verkoop van gewelddadige videogames en de mogelijke rol terzake van de Filmkeuringscommissie

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Dewinter tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het beleid van de Vlaamse Regering met betrekking tot de verhuur en verkoop van gewelddadige videogames en de mogelijke rol terzake van de Filmkeuringscommissie.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik was deze zomer in Schotland toen er nogal wat ophef ontstond over een 17-jarige die zijn vriend, een 14-jarige, op een heel extreme manier had vermoord. De moord, met een klauwhamer en een mes, was bijna ritueel. Deze moord bleek geïnspireerd te zijn door het bijna maniakaal kijken naar het extreem gewelddadige videospel Manhunt.

Dat is niet het enige incident van de jongste jaren, waarvan er een aantal uitgebreid de media hebben gehaald. In 1999 werden in de Amerikaanse Colombine High School 12 studenten en een leraar doodgeschoten door twee medeleerlingen die verslaafd waren aan het videospelletje Doom. In 2001 hielden in Tennessee twee jongeren een gewelddadige autorit waarbij verschillende doden te betreuren vielen, en die blijkbaar geïnspireerd was door het videospel Grand Theft Auto. Op 26 april 2002 werd in de Duitse stad Erfurt een bloedbad aangericht in een school. Blijkbaar was de jongere die het bloedbad heeft aangericht, geïnspireerd door het videospel Counterstrike.

Het zijn allemaal zeer gewelddadige videospelletjes. Ik heb de moeite gedaan – omdat het me boeit en ikzelf ook kinderen heb die zich bezighouden met Playstation en dat soort spelletjes spelen – een aantal dingen te bekijken. Ieder van ons zal wel kinderen hebben die met de Xbox, de GameCube of Playstation bezig zijn.

Een studie van het National Institute on Media and Family zegt dat ongeveer 92 percent van de jongeren tussen 2 en 17 jaar tussen 2 en 7 uur per

week video- en/of computerspelletjes spelen. We hebben dus allemaal wel persoonlijke ervaringen.

Ik heb de moeite gedaan om enkele spelletjes aan te kopen en te bekijken. Het gaat dan over Doom, Grand Theft Auto, True Crime, Postal 1 en 2, Manhunt, Counter-Strike en Hooligans: Storm over Europe, die bij elke Game Mania en andere soortgelijke winkels kunnen worden gekocht, zeker als volwassene, maar jammer genoeg ook als minderjarige.

Wat ik heb gezien, tart elke verbeelding. De games zijn zeer gewelddadig en normenloos: urineren op lijken, extra punten krijgen als jacht wordt gemaakt op homo's of negers, het van het voetpad rijden van voetgangers en meer punten scoren als meer café's en winkels worden vernield. In verschillende van deze zeer gewelddadige videospelletjes wordt geen enkele norm meer gerespecteerd.

In het buitenland – na de gewelddadige excessen aldaar – werd reeds ingegrepen en werden spelletjes uit de rekken gehaald. Soms, zoals in Duitsland en Honduras, werd een zwarte lijst opgesteld.

Als volwassenen staan we hier niet echt bij stil, of enkel als we ermee worden geconfronteerd via de media of onze kinderen.

Er kan worden opgemerkt dat geweld nu eenmaal deel uitmaakt van onze samenleving. Dat is een feit. Als we naar de bioscoop gaan of televisie kijken, zien we zeer gewelddadige dingen, maar in die gevallen kijken we en bewaren we een zekere afstand. Bij videogames is dat niet het geval. Daar is de speler 'first person shooter', wat betekent dat de speler in de rol kruipt van degene die moordt, plundert en vandalisme pleegt. Er worden een aantal daden gesteld die soms zeer gewelddadig en normenloos zijn. Dat is helemaal anders dan film, video of televisie kijken. Zeker voor jonge kinderen die deze videogames spelen, kan dat leiden tot zeer agressief gedrag, allerlei afwijkingen en een aantasting van de persoonlijkheidsstructuur.

We moeten niet paniekerig reageren of met de botte bijl optreden, maar we moeten ons wel bewust zijn van de ernst van de situatie. Misschien moeten we toch een aantal maatregelen nemen om paal en perk te stellen aan de meest extreem gewelddadige videogames die momenteel vrij te koop zijn in ons land.

Dewinter

Nog niet zo lang geleden heeft voormalig minister van Justitie Verwilghen laten onderzoeken in hoeverre het zeer gewelddadige en discriminerende videospel Postal 2 uit de handel kon worden genomen. Het onderzoek werd nooit beëindigd en er is nooit een conclusie geformuleerd. In 2002 heeft de Koninklijke Belgische Voetbalbond aan het ministerie van Binnenlandse Zaken gevraagd het spel Hooligans: Storm over Europe te verbieden. Ook daar kwam in de praktijk niets van terecht.

In ons land bestaat een systeem dat wordt gedeeld met andere Europese landen, het PEGI-label, wat staat voor Pan European Game Information. Het is een soort classificatiesysteem voor videospelletjes, waarbij vijf leeftijdscategorieën en bepaalde icoontjes worden gebruikt. Het is louter informatief voor de koper, voor de handelszaken die er eventueel gebruik van willen maken en voor de ouders. Verder is het op geen enkel moment afdwingbaar.

Ik heb bepaalde videogames gewoon kunnen kopen in de Carrefour. In grootwarenhuizen staan de spelletjes gewoon in de rekken en houden de kassiers geen enkel toezicht op wie wat koopt. Het systeem is goed, maar louter indicatief en niet afdwingbaar.

We menen dat de filmkeuringscommissie een rol zou kunnen spelen. Deze commissie heeft een aantal bevoegdheden, maar nog niet voor videospelletjes. Naar mijn bescheiden mening kan de commissie perfect bevoegd zijn om leeftijdscategorieën aan te duiden en te laten respecteren. Misschien zijn ook andere bepalingen mogelijk voor deze videogames.

Mijnheer de minister, er was al veel te doen over de filmkeuringscommissie, zowel binnen de Vlaamse als de federale regering. Dat verhaal duurt al vijf jaar. In november 2004 verscheen een arrest van de Raad van State over de samenstelling van de filmkeuringscommissie en de mate waarin het een bevoegdheid is van de federale overheid of de gemeenschap.

De Vlaamse Regering heeft – op het Overlegcomité van 2 maart 2005 – gesteld dat de keuring van films een gemeenschapsmaterie is. In die context komt mijn interpellatie net op tijd. In hoeverre is het mo-

gelijk, in het kader van de bevoegdheid omtrent de keuring van films en binnen het gegeven van de filmkeuringscommissie, dat de filmkeuringscommissie ook de video- en computergames zou kunnen keuren en het PEGI-systeem afdwingbaar zou kunnen maken voor de video- en computergames die in ons land circuleren? Ik had ook graag enig zicht op de initiatieven die u terzake zult nemen.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in de mondelinge toelichting heeft de heer Dewinter ook verwezen naar discriminerende situaties in videogames waar in zijn schriftelijke voorbereiding geen spoor van was. Ik ben blij dat hij het er zelf heeft bijgevoegd en genoemd, namelijk jacht maken op homo's of agressie ten opzichte van zwarten, bijvoorbeeld. Mijnheer Dewinter, ik ben blij dat u heel duidelijk aangeeft dat het niet alleen kan gaan over de problematiek van gewelddadigheid, maar ook van discriminatie. Ik noteer dat en ben er verheugd over. Ik geloof niet dat discriminerende videogames waar geen gewelddadigheid aan te pas komt, wel in orde zouden zijn.

Mijn tweede punt is niet gericht tot de interpellant. Ik wil voorzichtig zijn om geen persoonlijk feit te creëren, maar sommige uitlatingen in deze commissie getuigen van een haast fundamentele afwijzing van alles wat lijkt op censuur, een haast viscerale afkeer van alle mogelijke regeltjes. Ik stel dan vast dat er binnen de fractie van het Vlaams Belang twee gezichten zijn. Het gezicht van vandaag – en ik heb het daar niet moeilijk mee – is er een dat zegt dat we in de samenleving soms limieten moeten kunnen stellen. Dat is hoe dan ook strijdig met een ander gezicht van het Vlaams Belang, dat een wat meer libertaire visie heeft op alles wat te maken heeft met vrije meningsuiting of alle mogelijke vormen van het zich uiten.

Ik zal met aandacht luisteren naar het antwoord van de minister, want het is heel gemakkelijk om overwegingen naar voren te schuiven over wat men ten gronde en maatschappelijk kan vinden over dat soort videogames, maar we stuiten meteen op de grenzen van de mogelijkheden van een overheid. Ik ben ervan overtuigd dat de minister een evenwichtig antwoord zal geven.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Ik vind dit een behoorlijk moeilijke discussie. Er zijn inderdaad games waarvan de wansmakelijkheid voer is voor discussie.

Ik zal meteen een bekentenis doen: af en toe game ik zelf ook wel eens. De gewelddadige spelletjes zijn niet aan mij besteed, maar andere dingen vind ik wel eens leuk, zoals spelletjes met een racecircuit. Als ik zo'n spelletjes een halfuurtje speel, dan moet ik niet onmiddellijk erna achter het stuur van de wagen kruipen. Het spel zit dan nog in mijn hoofd, waar alles wat er gebeurt niet erg is, want na een crash zit je drie seconden later al terug achter het stuur. In het echte verkeer is dat niet zo.

Ik wil ervoor pleiten dat er ook bij kinderen en jongeren, en zelfs bij volwassenen, zou worden gesensibiliseerd en gewezen op mogelijke gevaren van dergelijke pc-games. Mensen die afwijkingen hebben, zoals epilepsie, worden gewezen op de gevaren die de spelletjes kunnen hebben. Ik geloof meer in deze waarschuwingen dan in het boudweg uit de handel nemen ervan. Het Internet biedt bovendien de mogelijkheid om veel van die spelletjes te downloaden, legaal of illegaal, ze kunnen dus nooit helemaal worden verboden.

Daarom pleit ik ervoor om aanwijzingen te zetten op spelletjes. In Nederland bestaat er onder meer een systeem voor video's en dvd's waarbij wordt aangeduid voor welke leeftijden ze geschikt zijn. Ik denk dat we meer dit spoor moeten volgen. We zouden een opdracht moeten geven om bij dergelijke spelletjes raadgevingen te geven. Sensibilisatie lijkt me veel meer aangewezen dan het uit de handel nemen van bepaalde spelletjes, want dan worden we geconfronteerd met het aanlokkelijk zijn van wat verboden is, wat we net moeten vermijden.

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, meerdere leden wijzen er al jaren op dat er nood is aan regelgeving terzake. Ik verwijs naar vragen die vroeger al zijn gesteld aan de ministers van Cultuur en Welzijn.

Het voorstel om de filmkeuringscommissie te laten optreden heeft hic et nunc weinig nut, want de interpellant verwijst zelf naar een arrest van de Raad van State. Ik heb dienaangaande de minister ondervraagd of hij al dan niet in beroep zou gaan bij het Arbitragehof. Ik weet niet of dat on-

dertussen is gebeurd. Deze zaak blijft naar mijn mening een gemeenschapsmaterie, maar het zou goed zijn dat hieromtrent de bijzondere wet wordt gewijzigd. Mijnheer de minister, hoe zit het met de discussie over de bevoegdheid? Zijn er plannen van de Vlaamse Regering ten aanzien van de federale overheid om de bijzondere wet op dit punt te wijzigen?

De heer Dewinter wijst vooral op videospelletjes, maar ik meen dat alle media zijn gewijzigd. Zoals volwassenen en kinderen gelukkig veranderen, zijn de media ook veranderd. Het zou niet goed zijn de media en alle nieuwe technologieën te demoniseren, er zijn heel veel goede dingen bij. Het is veeleer een uitdaging om tijdig een publiek debat te voeren over hoe een evenwicht kan worden bewaard tussen enerzijds de vrijheid van informatie en de aansprakelijkheid van de media in het brengen van juiste beelden en anderzijds de waarborgen die noodzakelijk zijn voor een evenwichtige emotionele en cognitieve evolutie van kinderen.

Het gaat niet alleen om de videospelletjes, er zijn ook de chatrooms op internet en de vrije verhuur en verkoop van films. Daarom wil ik nogmaals aandringen op snelle actie terzake. Wanneer komt er een nieuwe regelgeving, en liefst voor alle media? Ik denk dat de invalshoek bij die nieuwe regelgeving rekening moet houden met kinderrechten. Dat is ook de oorsprong van de wet van 1920, wat een zeer beschermende wetgeving was. Kinderrechten moeten niet alleen beschermen, maar moeten ook de nadruk op participatie leggen. De ruime visie van kinderrechten moet bij eventuele nieuwe regelgeving volop haar rechten kennen.

Terzake heeft niet alleen de minister van Cultuur, maar ook de minister van Media enige bevoegdheid. Zijn er over deze thematiek contacten of onderhandelingen en worden er gezamenlijk initiatieven gepland? Hoe is een en ander al ingebracht in besprekingen? Is er eventueel een opdracht weggelegd voor de mediaregulator?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het onderwerp van de interpellatie is boeiend en het houdt me regelmatig bezig.

Mijnheer Dewinter, voor ik op uw specifieke vragen antwoord, wil ik ingaan op een aantal elementen

Anciaux

die u in uw inleiding als een premisse beschouwt. U stelt immers dat het frequent spelen van zulke verwerpelijke videospelletjes aanzet tot agressief gedrag. Als pacifist ben ik absoluut geen voorstander van extreem gewelddadige spelletjes, en ik poog het gebruik ervan door mijn kinderen te voorkomen. Ik zeg 'poog', want je moet het ook nog weten. Ik heb zelf al een aantal van de spelletjes die u hebt opgesomd, gevonden en verwijderd.

Je kunt er als vader op verschillende manieren mee omgaan. Als vader erbij komt zitten, zal het spel waarschijnlijk minder agressief worden aangewend. Bij mijn zoon is dat zo, want voor ik doorhad hoe gewelddadig dergelijke spelletjes kunnen zijn, lagen ze er al een tijdje. Ik wil het spelen van dergelijke spelletjes absoluut niet aanmoedigen, maar ik kan vooralsnog niet de vanzelfsprekendheid onderschrijven dat deze spelletjes automatisch aanzetten tot meer agressiviteit. Wetenschappelijk onderzoek hierover is immers allesbehalve éénduidig. Dat betekent ook omgekeerd dat het niet is uitgesloten dat het wel automatisch zou aanzetten tot agressiviteit. Gevallen waarbij in een rechtszaak de extreme geweldplegingen werden verbonden met deze spelletjes, laat staan dat deze spelletjes de rechtstreekse oorzaak zouden zijn van het geweld, zijn bij mijn weten niet gekend, ook al hebt u gewezen op een aantal mogelijke links.

Buitenlandse voorbeelden van extreme geweldpleging door jongeren hebben bewezen dat vooral andere oorzaken, zoals het afwezig zijn van duidelijke rolpatronen, vervreemding van ouders en omgeving, het slachtoffer zijn van hardnekkig pestgedrag, psychische stoornissen en vooral de onmiddellijke beschikbaarheid van echte wapens, er de oorzaak van zijn dat jongeren extreme misdaden plegen. Ik had dan ook liever gezien dat u in deze commissie het verbod op wapenbezit als oplossing voor extreme misdaad onder jongeren zou suggereren. Misschien kunnen we dat nog doen, veeleer dan een verbod instellen op allerlei computerspelletjes. Dat betekent echter niet dat ik mijn verantwoordelijkheid wil ontvluchten. Zelf heb ik, eerlijk gezegd, ook wel wat vragen bij sommige van deze spelletjes. Ik wil me er dus niet al te gemakkelijk vanaf maken.

Dat de spelletjes steeds realistischer worden, ga ik hier niet ontkennen, maar nog eens, er zijn vol-

doende meer zwaarwichtige redenen voor extreem gewelddadig gedrag bij jongeren dan deze computergames. Op de website van het Duitse USK, een afkorting voor Unterhaltungssoftware Selbst-Kontrolle, waarin de Duitse overheid een belangrijke partner is, staat het als volgt verwoord: 'In de ontspanningsmedia hebben media-ervaren kinderen de competentie om de spelregels van een genre te onderscheiden van de echte wereld.' Een eindje verder staat te lezen: 'De grond van een misdaad ligt in de biografie van de dader, niet in het concept van bepaalde computerspelletjes.'

Ik wil hier dan ook geen heksenjacht tegenover de computerspelletjesindustrie ontketenen. De ervaring leert dat de leeftijds aanduiding en de productinformatie, als die zijn aangegeven op de verpakking, overeenstemmen met de inhoud ervan. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de PEGI-labeling – waarbij PEGI staat voor Pan European Game Information en het zelfreguleringsysteem van de computerspelletjesindustrie is – niet zou kloppen.

Ook de Nederlandse Kijkwijzer, een zelfreguleringsysteem voor films, heeft zijn kwaliteiten ondertussen bewezen. Het PEGI-systeem maakt gebruik van vijf leeftijdscategorieën, namelijk 3 jaar en ouder, 7 jaar en ouder, 12 jaar en ouder, 16 jaar en ouder, en 18 jaar en ouder. Als toevoeging op deze leeftijdscategorieën bestaat een classificatie bovendien uit inhoudspictogrammen, die de voornaamste redenen aangeven waarom een bepaalde classificatie is toegekend. Hierbij wordt dezelfde classificatie aangehouden als die van het Kijkwijzersysteem. Zo zijn er pictogrammen die verwijzen naar agressief taalgebruik, discriminatie, druggebruik, horror, seksualiteit en geweld. Bij het Duitse staatsysteem USK wordt enkel gebruik gemaakt van leeftijdscategorieën, maar wordt geen vermelding gemaakt van de specifieke inhoud van de spelletjes.

Op dit ogenblik zijn 3000 spelletjes door PEGI gelabeld, of ruim 80 percent van het actuele aanbod. Dat betekent inderdaad dat 20 percent nog niet gelabeld is. Alle grote computerspelletjesproducenten, zoals Microsoft, Sony, Atari, Nintendo en EA, laten hun spelletjes door PEGI labelen. Bij de kleinere producenten is er een duidelijke toename van de labeling vast te stellen, niet in het minst omdat de kleinhandelaars dit ook steeds explicieter als voorwaarde stellen voor het opnemen van de spelletjes in hun assortiment.

Anciaux

Terecht hebben leden erop gewezen dat we al die spelletjes dan wel via deze weg kunnen labelen, maar dat we geen vat hebben op het al dan niet illegaal downloaden van spelletjes van internet, waar die labeling veel minder kan worden gecontroleerd. Uit een vergelijking tussen het PEGI-systeem en het Duitse staatssysteem USK blijkt trouwens dat nog geen 4 percent van de spelletjes een rating verdient van +18 jaar. Dit geeft duidelijk aan dat het fenomeen van extreem gewelddadige spelletjes ook niet mag worden overschat. In 2004 heeft PEGI 1543 spelletjes gekeurd. Daarvan kreeg 2,7 percent, of 42 spelletjes, het label +18 mee. In datzelfde jaar werden er via het Duitse staatssysteem 1922 spelletjes gekeurd, waarbij 3,6 percent of 69 spelletjes een keuring van +18 kregen.

In de hele Europese Unie is het trouwens enkel Duitsland dat op dit ogenblik een staatssysteem voor de classificatie van computerspelletjes heeft. In Groot-Brittannië is er een minimale regeling voor labeling boven de 18 jaar.

Een veralgemening van de labeling acht ik dan ook mogelijk, maar een verkoopverbod op basis van deze labeling lijkt me niet werkbaar. Een strikte controle op dergelijk verbod is niet alleen onmogelijk, jongeren zijn bovendien inventief genoeg om zo'n verbod te omzeilen. We herinneren ons nog dat, toen we jong waren, de films waarvan in zeer grote letters werd bekendgemaakt dat ze absoluut verboden waren onder de 18 jaar, enige aantrekkingskracht hadden. Met dat argument werd zelfs reclame gemaakt. Wat verboden is, wordt aantrekkelijk, zeker voor jongeren, of we dat nu graag hebben of niet. Ze kopiëren dergelijke spelletjes of downloaden een illegale kopie op het internet. De overheid moet zich toeleggen op wat ze wel kan doen. Labels moeten mijn inziens dan ook tot doel hebben ouders en opvoeders te wijzen op de inhoud van de gegevensdragers en moeten het opvoedende gesprek hierover aanmoedigen.

Of we dat nu graag hebben of niet, ook hier zijn opvoeding en begeleiding essentieel. Ik vrees dat er daarvoor niet echt veel alternatieven bestaan.

In mijn beleidsnota Jeugd gaf ik al aan dat ik het Nederlandse Kijkwijzersysteem, als zelfreguleringsysteem voor de audiovisuele industrie, ook in Vlaanderen de nodige rechtsgrond wil geven.

Dat wil voornamelijk zeggen dat er een klachtenprocedure voor de eindgebruiker moet komen voor het geval de zelfregulering niet zou werken. Ik wil zelfs onderzoeken of dat kijkwijzersysteem kan worden verruimd tot andere gegevensdragers, zoals spelletjes. Ik wil hierbij de bestaande zelfreguleringsorganen van de computerspelletjesindustrie, zoals bijvoorbeeld PEGI, betrekken. De bestaande filmkeuringscommissie vind ik hiertoe geen goed instrument. Anders dan bij een filmkeuring veronderstelt het keuren van videospelletjes immers de nodige technische vaardigheden. Men moet de spelletjes immers ook daadwerkelijk kunnen spelen.

Bovendien gaf de Nederlandstalige voorzitter van deze commissie, de heer Reniers, aan dat hij een afschaffing van zijn commissie ten voordele van een kijkwijzersysteem genegen is. De heer Reniers is een oude bekende van mij. Hij is jarenlang voorzitter geweest van de jeugdrechtbank en in mijn hoedanigheid van advocaat heb ik hem vaak ontmoet. Hij zetelt trouwens zelf in de adviescommissie van PEGI. Hij stelt dus zelf voor dat er zou worden gewerkt via dat systeem van zelfregulering. In dat systeem moet er ook worden voorzien in een klachtensysteem voor de eindgebruiker.

Er is ook een juridisch bezwaar. De filmkeuringscommissie kan zich immers alleen uitspreken over de geschiktheid van films in functie van bioscoopbezoek. Natuurlijk kan een juridisch bezwaar steeds worden verwerkt in nieuwe regelgeving.

Met de voorzitter van de filmkeuringscommissie heb ik de afspraak gemaakt dat, zodra Vlaanderen de expliciete verantwoordelijkheid voor de mediakeuring draagt, ik de nodige stappen zal zetten om een verbreed kijkwijzersysteem in Vlaanderen de nodige rechtsgrond te geven. Het arrest van de Raad van State in de zaak 'Thomas est amoureux' verhindert me op dit ogenblik de nodige decretale stappen te zetten. Ik gaf hierover reeds eerder uitleg in het parlement. Ook PEGI werd van deze intentie op de hoogte gebracht.

Niettemin stond het bevoegdheidsprobleem reeds op de agenda van het Overlegcomité van begin maart, zoals de interpellant zelf opmerkte. Toen was er alvast unanimitéit over het gegeven dat filmkeuring gemeenschapsbevoegdheid is. Het ziet er bovendien naar uit dat de federale overheid bereid is de bijzondere wet hiertoe te wijzigen. Het

Anciaux

wordt dan vooral zaak erover te waken dat de bevoegdheidsverantwoordelijkheid wordt verruimd van films tot alle gegevensdragers, dus ook tot videospelletjes. Ik gaf trouwens reeds de opdracht aan mijn administratie om te onderzoeken welke stappen er nodig zijn om, na de expliciete bevoegdheidsoverdracht, het kijkwijzersysteem in Vlaanderen rechtsgrond te geven.

Het voorontwerp van samenwerkingsakkoord betreffende de filmkeuring, dat inderdaad principieel door de vorige Vlaamse Regering werd goedgekeurd, zal ik mogelijk na de expliciete overdracht van de bevoegdheid naar de gemeenschappen opnieuw aan de regering voorleggen, al was het maar om in afwachting van het kijkwijzersysteem niet met een langer durend rechtvacuüm te worden geconfronteerd. Bovendien voorziet het voorontwerp van samenwerkingsakkoord niet alleen in een uitbreiding van de verschillende leeftijdscategorieën, maar ook in een duidelijke thematische afbakening van de criteria die voor de bepaling van die leeftijdscategorieën moeten dienen. Deze thematische afbakening loopt gelijk met die van het kijkwijzersysteem.

Ik wil graag met minister Bourgeois praten hierover, maar ik heb de volledige bevoegdheid voor dit alles, of het nu gaat over de keuring van televisie, films of spelletjes. We moeten hier zoeken naar de beste oplossing, die erin bestaat dat we opvoeders en vooral ook ouders informeren over de aard van de computerspelletjes. Ik wil geen heksenjacht ontketen, maar ik wil dit ook niet totaal banaliseren. Misschien is de band met agressie niet bewezen, maar toch wil ik voorzichtig zijn. Ik heb immers ook nergens gelezen dat die band wordt uitgesloten. Er is geen bewijs dat er altijd een oorzakelijk verband is. Persoonlijk vind ik dat sommige extreem agressieve spelletjes niet bepaald aanzetten tot liefdevolle taferelen en veeleer enige agressie kunnen opwekken dan het tegendeel. We zullen dat nooit kunnen oplossen door een betuttelende houding. Maar we moeten wel zoeken naar de beste wijze om opvoeders en ouders te informeren, zodat ze in een degelijk gesprek kunnen wijzen op mogelijke problemen terzake.

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, u stelt dat het niet wetenschappelijk bewezen is dat dergelijke

videospelletjes een invloed hebben op agressief gedrag. Na het doornemen van de lectuur terzake ben ik het met u eens dat dit niet automatisch het geval is, en gelukkig maar. Het is vooral het geval bij jongeren die in een onduidelijke en onzekere situatie zijn terechtgekomen, die niet goed begeleid worden, die een verkeerd waarden- en normenpatroon hebben meegekregen. Mensen die minder stabiel zijn, zijn bijzonder beïnvloedbaar en lopen het risico karakterieel te worden beïnvloed door die spelletjes. Dat is een wetenschappelijke discussie, die we hier niet moeten voeren. Het is wel de taak van de overheid om preventief een en ander te regelen. Ik ken het PEGI-systeem wel, met de icoontjes en de leeftijdbeperkingen. Helaas is dat louter informatief en beslaat het, zoals u terecht aangaf, slechts 80 percent van de markt en vooral de grote merken. Die heel gewelddadige spelletjes zitten natuurlijk niet bij die grote merken. Een aantal ervan zitten bij kleine bedrijfjes, het is een soort van nichemarkt die zich daarin bijna heeft gespecialiseerd en er een groot publiek voor heeft.

Telkens wanneer zich een incident voordoet, stijgt de verkoop van de games spectaculair. Na het probleem in Erfurt in 2002 is de verkoop van Counter-Strike met 30 of 40 percent gestegen. Hetzelfde geldt voor Doom, Grand Theft Auto en dergelijke meer. De vraag naar Hooligans: Storm Over Europe is nooit zo groot geweest dan nadat de voetbalbond gevraagd had het te verbieden. Dat is logisch. Wat verboden dreigt te worden en aandacht in de media krijgt, wil iedereen hebben. Wij kunnen er als partij van meespreken.

Het PEGI-systeem is nochtans een goed systeem. Ik begrijp u als u zegt dat de filmcommissie dat aan PEGI wil overlaten. Ik ben blij vast te stellen dat de filmkeuringscommissie zelf deel uitmaakt van de keuringscommissie van PEGI. Dat is des te beter. Het is wel noodzakelijk dat PEGI afdwingbaar wordt. Ik ken toevallig de uitbater van Game Mania Stores in Antwerpen. Het zijn een drietal winkels die gespecialiseerd zijn in de verkoop van games. De uitbater zegt te vragen aan de verkopers om op basis van PEGI te werken. Hij kan een zestienjarige die Doom of Grand Theft Auto komt halen, niet verbieden, omdat PEGI louter indicatief is en niet afdwingbaar.

Het zou niet slecht zijn decretale regels op te stellen die het PEGI-systeem afdwingbaar maken zodat de winkels ze kunnen toepassen. Het gaat niet

Dewinter

alleen om gespecialiseerde zaken, maar ook om grootwarenhuizen, waar de controle nihil is. Het zou goed zijn als er duidelijkheid is en de leeftijds-grenzen worden gerespecteerd. Desnoods zijn er boetes voor degenen die dat niet doen. Ik spreek nog niet over het feit dat er gedownload wordt en illegale kopieën worden gemaakt. Het mag geen alibi zijn om uitzonderingen tot regel te verheffen. Integendeel, de regel moet worden gerespecteerd.

We zouden zelfs een stapje verder kunnen gaan. Bepaalde zaken kunnen echt niet door de beugel. Ik denk aan Postal 2, dat niet terug te vinden is in gespecialiseerde handelszaken, omdat ze zelf hebben gesteld het product niet te willen verkopen omdat het over de grenzen gaat. Op andere plaatsen is het echter wel nog te koop. De overheid moet hier stellen dat dit niet kan en het verbieden.

In Duitsland staan sinds 1985 een 380 spelletjes, de ene helft historische spelletjes zoals Generals and Conquerors die het nationaal-socialisme verheerlijken, en de andere helft zeer gewelddadige spelletjes, op een zwarte lijst en mogen niet worden verkocht. Er moet over worden nagedacht om spelletjes die niet door de beugel kunnen, te verbieden. Voor de rest moet het PEGI-systeem via een decreet afdwingbaar worden gemaakt. Het Duitse voorbeeld lijkt mij ook hier toepasbaar te zijn.

De voorzitter: Mevrouw Poleyne heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyne: Ik heb twee opmerkingen. Ik ben blij dat de minister verwijst naar het wetenschappelijk onderzoek dat is verricht. De resultaten wijzen niet eenduidig op een oorzaak-gevolgrelatie. Iedereen voelt nochtans aan dat er een verband is. Ik heb een suggestie voor het nieuwe beleidskruispunt of -rotonde die de minister organiseert met zijn collega Vandenbroucke. Hij heeft in een toespraak over media-educatie duidelijk gewezen op het belang ervan. Hij wilde daarover een aantal initiatieven nemen. Misschien moet de minister ook over geweld in de media met hem overleggen.

Als we het debat verbreden tot agressie in alle media, kan het Vredesinstituut een interessante partner zijn om advies te verlenen.

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: De minister heeft de lijn uitgezet die hij wil volgen inzake regelgeving. Het is goed dat beide wegen worden gevolgd. Zelfregulering hoeft echter overheidsinitiatief niet uit te sluiten. Zelfregulering is pas mogelijk als er een geldige rechtsgrond aan is gegeven. Het heeft weinig nut maatregelen af te kondigen als in geen enkele controle wordt voorzien. Het antwoord volstaat in de huidige stand van zaken. We zullen dit punt echter nauwgezet volgen van zodra de bevoegdheid terzake een Vlaamse bevoegdheid is geworden. Dan kan niet langer worden getalmd.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Dewinter werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de vzw Kwasimodo

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanackere tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de vzw Kwasimodo.

De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: In Vacature van dit weekend las ik dat de vzw Kwasimodo een nieuwe directeur zoekt. Volgens deze jobadvertentie is Kwasimodo een door de Vlaamse Gemeenschap gesubsidieerde vzw die de invoering van integrale kwaliteitszorg in het cultureel werk begeleidt en ondersteunt. Daartoe geeft zij vorming en opleiding en begeleidt particuliere organisaties op het gebied van kwaliteitszorg. Zij werkt leerboekjes en instrumenten rond kwaliteitszorg uit met een hoge gebruikswaarde voor het cultureel werk. Ik ben naar de website van Kwasimodo gesurft en heb vastgesteld dat het een leuk ding is, dat duidelijk een gat in de inhoudelijke markt opvult.

Vanackere

In de beleidsnota Cultuur van de minister lezen we over deze organisatie: ‘De aandacht voor de verdere professionalisering van de sector en voor een verhoogde kwaliteitszorg in de werking van de sociaal-culturele organisaties vereist de voortzetting van de ondersteuning bij de opmaak van beleidsplannen en het intern organiseren van de werking. Mogelijk is zelfs een verdere uitbouw naar andere sectoren van het beleidsveld Cultuur aangewezen. Uit de voorbije werking van de vzw Kwasimodo en uit de recente beoordelingsmomenten van de beleidsplannen van de sociaal-culturele organisaties blijkt dat heel wat organisaties deze individuele begeleiding goed kunnen gebruiken.’

Ik kende Kwasimodo niet en heb de initiatiefnemer gevraagd naar de oorsprong van de naam. De naam verwijst naar The Hunchback of Notre Dame. Een van de kenmerken van Quasimodo was dat hij er misschien niet bijzonder mooi uitzag, maar dat hij wel een goed hart had. Feitelijk is het achterliggende idee dat kan worden aangetoond dat er ook in de sociaal-culturele sector heel veel organisaties zijn die er aan de buitenkant wat vreemd uitzien, maar waarbij er iets moois voor den dag komt als we diep gaan zoeken en ons richten op de talenten van de mensen die zich inzetten.

Mijnheer de minister, sinds wanneer wordt de vzw gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap? Is de financiering van deze vzw volledig afhankelijk van deze subsidie van de Vlaamse Gemeenschap? Of ontvangt de vzw ook vergoedingen voor de diensten die ze aanbiedt aan organisaties? Ik heb immers begrepen dat ook vorming wordt gegeven aan de ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap en ik vermoed dat de vzw daar op de een of andere manier voor wordt vergoed.

Werkt deze vzw momenteel uitsluitend in de culturele sector, zoals kan worden afgeleid uit de jobadvertentie voor de nieuwe directeur of begeleidt ze ook organisaties in andere sectoren, en zo ja, welke? Of met andere woorden: kunt u het doelpubliek specificeren? Ik maak me een beetje zorgen, want ik heb gemerkt dat er cursussen worden gegeven aan Vlaamse ambtenaren. Er scheelt in mijn ogen iets als een organisatie les geeft aan instellingen over het indienen van een beleidsplan en ook les geeft aan ambtenaren over de beoordeling van de kwaliteit ervan. Kunt u hierover wat meer vertellen?

Werd er naar aanleiding van de indiensttreding van de nieuwe directeur een soort evaluatie gemaakt van de huidige positie van vzw Kwasimodo en werd een eventuele uitbreiding voorbereid van haar opdracht bij organisaties buiten de culturele sector?

U kondigde in uw beleidsnota aan dat u in de bovenbouw van de culturele sector in de meest ruime zin van het woord, op zoek wilt gaan naar synergieën en complementariteit om zo te vermijden dat mensen zich met dezelfde zaken bezighouden. Hoe past de vzw daarin? Speelt de vzw een rol in die structuur? Blijft de vorm van vzw behouden? Wat is volgens u de juiste taakverdeling? Is het wel helemaal koosjer om te werken voor de Vlaamse Gemeenschap door vorming te geven aan de ambtenaren die ook worden geacht om de lezers van die beleidsplannen te zijn en te bepalen wat goed is en wat niet goed is? Vanuit intellectueel opzicht is dat misschien perfect om stroomlijning te bevorderen, maar op die manier kan de vzw een wel heel centrale rol spelen inzake het beleidsplan als instrument.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de vzw Kwasimodo is ontstaan uit de werkzaamheden van de commissie Kwaliteitszorg van het toenmalige VCVO, thans SoCiuS, steunpunt voor het sociaal-culturele volwassenenwerk. Eind 1998 werd de commissie omgevormd tot begeleidingscommissie, met als voornaamste opdracht de selectie en begeleiding van tal van kleine kwaliteitsprojecten in de sector van het sociaal-culturele volwassenenwerk.

Op initiatief van de overheid werden de financiële en menselijke middelen samengebracht in een globaal samenwerkingsverband. In 1999 heb ik voor het eerst in een subsidie voorzien. Toen werd een overeenkomst afgesloten met de samenwerkende steunpunten, met name het VCVO voor het volksontwikkelingswerk, het VCA voor de amateurkunsten en het VCCC voor de culturele centra.

Dit samenwerkingsakkoord, dat gold tot eind 2002, voorzag in de oprichting van een commissie integrale kwaliteitszorg en richtte een cel op met zes medewerkers. Haar opdracht bestond uit de begeleiding en ondersteuning van de implementatie van de integrale kwaliteitszorg in de samenwer-

Anciaux

kende sectoren. De vroegere begeleidingscommissie van het VCVO werd omgevormd tot Commissie Integrale Kwaliteitszorg. Het personeel werd overgenomen en/of aangeworven. Het hele project kreeg toen de naam Kwasimodo.

Vanaf het begrotingsjaar 2001 werd Kwasimodo een autonome vzw, op naam gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Op 19 december 2002 heeft de minister van Cultuur een nieuwe overeenkomst getekend voor een nieuwe periode van drie jaar. Die overeenkomst loopt dus af op 31 december 2005. Vandaar dat ik geen evaluatie heb gedaan naar aanleiding van de interne keuze om een directeur aan te werven. In de loop van dit jaar zal worden geëvalueerd of we na 31 december 2005 een nieuwe overeenkomst sluiten.

De vzw Kwasimodo is in hoofdzaak afhankelijk van de subsidies van de Vlaamse overheid. De subsidiëring gebeurt enerzijds uit de jaarlijkse nominatiminschrijving vanuit de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken, die in 2004 288.000 euro bedroeg, en anderzijds uit een subsidiëring vanuit de afdeling Jeugd en Sport, begrotingspost 45.1, voor een bedrag van 31.924,35 euro. De opsplitsing is van recente datum. De vzw Kwasimodo had in het voorbije jaar ook opbrengsten uit vormings- en opleidingscursussen, uit publicaties en uit begeleidingsactiviteiten voor een gezamenlijk bedrag van 42.307,83 euro.

De vzw Kwasimodo heeft enkel opdrachten ten aanzien van organisaties uit de 'brede' culturele sector, waaronder de jeugdsector. Deze laatste contacten zijn sinds 2004 veel intensiever geworden. Ik ga ervan uit dat de opsplitsing voor het eerst gebeurde in de begroting 2004.

In overeenstemming met de bepalingen van de beheersovereenkomst, in het bijzonder artikel 10, evalueert de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken van de administratie Cultuur van het MVG, jaarlijks de werking van de vzw Kwasimodo. Dit gebeurt in overleg tussen het kabinet, de administratie en de vzw Kwasimodo op basis van een voortgangsrapportering door de vzw. De opvolging van de uitvoering van de jaarplanning binnen de afgesloten beheersovereenkomst gebeurt verder door de leden van de bestuursorganen van de vzw Kwasimodo. Een eventuele uitbreiding naar orga-

nisaties buiten de culturele sector is tot op heden op geen enkele manier aan de orde geweest.

De huidige beheersovereenkomst loopt af op 31 december 2005. Met de vzw werd afgesproken om vanaf de maand mei gesprekken op te starten over een eventuele nieuwe beheersovereenkomst. Dat gebeurt uiteraard in de context van een globale evaluatie van wat gemeenzaam 'de bovenbouw' wordt genoemd. Die evaluatie moet eind juni klaar zijn. In het kader van het Kunstendecreet wordt een deel van die bovenbouw in rekening gebracht voor het bepalen van de subsidies en de opdracht van die steunpunten. Ik moet dus op korte termijn zorgen voor de evaluatie en de mogelijke herschikking van de bovenbouw. In het verleden had men het in deze commissie stevast over mijn Mexicaans leger. In dat kader moet ook Kwasimodo worden geëvalueerd.

Zonder hierop vooruit te lopen, zal een van de elementen van deze evaluatie inderdaad zijn wat de gewenste verhouding is tussen de sectorale steunpunten en de eerder transversale ondersteuningsorganisaties. Deze laatste worden soms 'steunpuntachtigen' genoemd, zoals 'CultuurNet' over communicatie, 'Kunst en Democratie' over participatie.

Ik weet dat vooral vanuit de sociaal-culturele, erfgoed- en sportsector, en het jeugdwerk de vragen inzake organisatieondersteuning groeien. Dit heeft wellicht te maken met enerzijds de vrij nieuwe methodes van beleidsplanning, maar anderzijds ook met het feit dat ontwikkelingen van en binnen deze organisaties minder stabiel zijn dan pakweg 10 jaar geleden.

De betrokken steunpunten geven aan dat een versnippering van deze opdracht niet echt is aangewezen. Dit is een belangrijk signaal, maar ik wil dit toch in zijn geheel bekijken. Op welke manier een en ander verder wordt ingevuld, zal de komende maanden moeten blijken.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, ik ben tevreden met het antwoord. Op het eind verwijst u duidelijk naar de inschakeling van een instelling zoals Kwasimodo.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Vanackere, ik heb nog niet geantwoord op een van uw prangende

Anciaux

vragen inzake de administratie. Dat is inderdaad een van de punten die we moeten bekijken in de bovenbouw. De verhouding tussen de administratie en een deel van dat steunpunt of die 'steunpunt-achtigen' is een van de grote uitdagingen. Soms is de samenhang echt nodig, ook al pleit ik er niet voor dat de werking binnen de administratie wordt ondergebracht.

Er zal een groter samenspel tot stand moeten worden gebracht tussen enerzijds de bovenbouw en anderzijds de administratie. Ik zal die vraag nu niet beantwoorden. Er zal wel rekening mee worden gehouden bij de evaluatie.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw bijkomende toelichting. Ik heb toch nog een paar opmerkingen. Voor zover Kwasi-modo een kenniscentrum, en zelfs meer dan dat, inzake kwaliteitszorg kan zijn, moet de problematiek van de planlast ook deel uitmaken van datgene waarin ze moet uitblinken. Desgevallend gaat het om een administratie te leren hoe een beleidsplan moet worden gelezen en hoe indieners zo'n plan moeten maken. Ze moet echter ook een bijdrage leveren in de vorm van goede adviezen ten aanzien van de bevoegde minister en van de regering.

Ik geloof zeer sterk in integrale kwaliteitszorg. Ik weet echter ook dat het ontwikkelen van een visie of het opstellen van een beleidsplan neerkomt op het beantwoorden van een vijftal belangrijke vragen en niet noodzakelijk op het doornemen van een checklist van 87 puntjes. Ik hoop dat ze daarin als kenniscentrum een rol kan spelen.

Ik ben zeer tevreden dat u Kwasi-modo inschakelt bij de evaluatie en dat u de eventuele herschikking van de bovenbouw wilt bekijken. U hebt vroeger het beeld gebruikt van het schip dat wordt herbouwd in volle zee. Ik neem dat over. Imitatie is een vorm van vleierij. Ik hoop dat u bij het her-tekenen van dat beeld advies zult vragen aan de Raad voor Cultuur.

Mijnheer de minister, krijgt het secretariaat toegang tot de statuten en beheersorganen van Kwasi-modo?

De voorzitter: U kunt die vinden op de website van Het Staatsblad.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, u hebt gelijk.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Verstreken tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over opleidingen rond nieuwe media

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verstreken tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over opleidingen rond nieuwe media.

De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, in Vlaanderen is de laatste tijd heel veel te doen rond interactieve televisie en nieuwe mediaplatformen. Iedereen weet dat die eraan komen. Ik heb vorige week aan de minister van Media ongeveer dezelfde vraag gesteld, maar een aantal aspecten moet ik aan u stellen.

Vanuit Vlaanderen worden er geen opleidingen meer georganiseerd binnen het MEDIA-programma van de Europese Gemeenschap. Binnen dit programma zijn budgetten beschikbaar voor mediaopleidingen en wordt 50 percent van de kosten gefinancierd. Dit programma staat open voor opleidingen rond nieuwe media. Het blijkt dat Vlamingen zo goed als niet deelnemen aan dergelijke opleidingen omdat men vaak niet eens weet dat die worden georganiseerd. We zullen dus wel een platform en technologie hebben, maar niet de vereiste knowhow om content te produceren voor die platformen.

Het Belgische aanspreekpunt voor mediaopleidingen binnen de Europese audiovisuele programma-industrie is Media Desk België-Vlaamse Gemeenschap. Het heeft als doelstelling om bedrijven, organisaties en personen in Vlaanderen te stimuleren om deel te nemen aan het MEDIA-programma en hen daarbij te ondersteunen. In het verleden werk-

Verstreken

te de Media Desk niet optimaal. Het is een paar maanden onbemand geweest. Wellicht is dat een van de redenen van het lage aantal deelnemers aan de opleidingen. Een andere reden is het gebrek aan overleg tussen enerzijds de mensen die bezig zijn met technologie en anderzijds zij die bezig zijn met content.

Mijnheer de minister, wat is uw visie op het MEDIA-programma van de Europese Gemeenschap en Media Desk België-Vlaamse Gemeenschap? Vorige week hebben we de link gelegd met het Vlaams Audiovisueel Fonds en Flanders Image.

– *De heer Carl Decaluwe treedt als voorzitter op.*

Welke vormen van overleg zijn er tussen uw kabinet en de organisatie van Media Desk België-Vlaamse Gemeenschap? Kunt u een verklaring geven voor de beperkte deelname van Vlamingen aan mediaopleidingen in het kader van het MEDIA-programma van de Europese Gemeenschap? Kunt u een verklaring geven voor het ontbreken van opleidingen rond nieuwe en interactieve media in het kader van het MEDIA-programma van de Europese Gemeenschap?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het MEDIA-programma van de Europese Unie wil vanuit een vrijemarktidee de Europese audiovisuele industrie versterken en het concurrentievermogen aanwakkeren. Dat doet het door een aantal specifieke steunmaatregelen op het vlak van vorming van het audiovisuele beroep, de ontwikkeling van audiovisuele producties, de distributie en de promotie van Europese audiovisuele werken en steun aan filmfestivals. De benaming MEDIA-programma staat trouwens voor *Measures d'Encouragement pour le Développement de l'Industrie Audiovisuelle*.

Het MEDIA-programma focust op de stadia van het audiovisuele beroep vóór en na de eigenlijke productiefase. De steun aan het productieproces zelf wordt in toepassing van het subsidiariteitsbeginsel overgelaten aan de lidstaten en aan het Europese coproductiefonds 'Eurimages' van de Raad van Europa.

Het programma steunt op een aantal pijlers. Een eerste pijler is de opleiding aan professionelen op het gebied van de toepassing van nieuwe, digitale technologieën voor de productie en distributie van audiovisuele programma's met een grote toegevoegde commerciële en artistieke waarde, het economische, financiële en commerciële beheer met inbegrip van de rechtsregels en de financieringsmethoden voor de productie en distributie van audiovisuele programma's, en technieken voor het schrijven van scenario's met inbegrip van technieken voor de ontwikkeling van nieuwe soorten audiovisuele programma's. Een tweede pijler is de ontwikkeling van nieuwe projecten door zelfstandige kleine en middelgrote ondernemingen en de promotie van de ontwikkeling van projecten die gebruik maken van nieuwe technologieën op het gebied van creatie, productie en verspreiding. De derde pijler is de bevordering van de transnationale distributie en promotie, en de markttoegang van Europese films.

Gedurende de hele looptijd van het programma worden ook proefprojecten ondersteund die het gebruik van nieuwe technologieën verkennen. In tegenstelling tot wat u stelt, bestaat er binnen het MEDIA-programma wel degelijk aandacht voor nieuwe technologieën en nieuwe media.

Ik deel evenmin uw pessimisme over de deelname van Vlamingen aan de opleidingen in het raam van het MEDIA-programma. In 2003 heeft het VAF 40 financiële bijdragen voor opleidingen toegekend, waarvan 30 in het kader van het MEDIA-programma. In 2004 liep het aantal van deze tussenkomsten op tot respectievelijk 51 en 39. Gelet op de strenge selectiecriteria, het beperkte aantal deelnemers en de hoge financiële drempel ben ik van mening dat de Vlaamse deelname aan dit programma onderdeel zeker niet onbevredigend is. Uiteraard kan alles altijd beter.

– *De heer Dany Vandenbossche treedt opnieuw als voorzitter op.*

Dit brengt mij bij het onderwerp van de Media Desk zelf. De Media Desks zijn opgericht om de professionelen in de lidstaten te informeren over het MEDIA-programma. Zij werken autonoom, volgens het principe van de cofinanciering, waarbij de Europese Commissie en de Vlaamse overheid elk voor de helft bijdragen aan de werkingskosten van de Media Desk België-Vlaamse Gemeenschap.

Anciaux

De Media Desks hebben alleen een informerende taak. Ze moeten de sector inlichten over de mogelijkheden die het MEDIA-programma biedt. Afgaande op de Vlaamse deelname aan de diverse opleidingen van het MEDIA-programma kan ik alleen maar concluderen dat de Media Desk België-Vlaamse Gemeenschap goed werk verricht.

De Media Desks zijn dus een soort steunpunt avant la lettre. Vanwege deze complementariteit is de Media Desk België-Vlaamse Gemeenschap eind 2002 logistiek ondergebracht bij het steunpunt Initiatief Audiovisuele Kunsten of het IAK. Op 21 februari 2005 werd overigens een nieuwe verantwoordelijke voor de Media Desk België-Vlaamse Gemeenschap in dienst genomen. In de maanden vooraf werd de permanentie waargenomen door een administratief medewerker van de Media Desk, in samenspraak met het IAK. Er is vanzelfsprekend voortdurend overleg tussen mijn administratie, mijn kabinet, het IAK en de Media Desk.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Wat mag ik me voorstellen bij 'voortdurend overleg'?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Ik denk dat dit overleg minstens maandelijks wordt georganiseerd.

De heer Johan Verstreken: Ik ben verrast door de cijfers. Ik dacht dat die heel wat lager zouden liggen. Als de bekendheid groter wordt, zullen er wellicht nog meer inschrijvingen binnenkomen. Zeker jongeren die in die sector een carrière willen uitbouwen, zullen dat doen.

Minister Bert Anciaux: Toch denk ik dat we aan het plafond zitten. Overigens zou het me verbazen dat de jonge mensen die in die sector actief zijn, het bestaan ervan niet zouden kennen. De selectieproef is echter zwaar en het aantal plaatsen is beperkt. Een groei is nog mogelijk, maar veel zal dat niet meer zijn.

De heer Johan Verstreken: Kan men navragen wat het maximum aantal is? Legt Europa beperkingen

op? Ik begrijp dat het moeilijk is om daar nu op te antwoorden.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Ik wil niet als een hond van Pavlov reageren op elke Franstalige naam of afkorting ervan, maar is er geen alternatieve, Nederlandstalige term voorhanden? De afkorting 'MEDIA' klinkt goed, maar toch voel ik me bezwaard.

Minister Bert Anciaux: Die afkorting wordt in de Europese ruimte overal gebruikt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond en het rapport van de werkgroep-Preud'homme met betrekking tot de jeugddopleiding

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Dijck tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond en het rapport van de werkgroep-Preud'homme met betrekking tot de jeugddopleiding.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, vorige week werd u door collega's en mij ondervraagd over de problematiek van de voetbalstadions. In het verleden werd al een heel partijtje voetbal gespeeld over het voetbaldossier. We stellen vast dat de populairste sport in ons land geen onderwerp kan zijn van ons sportbeleid. In het verleden hebben we al vaker onze ergernis en ontgoocheling hierover uitgesproken.

Het Vlaams Parlement heeft steeds eenduidig gezegd dat er een decreet bestaat over de sportfederaties, en dat het aan de respectieve bonden is om zich te conformeren naar die regelgeving.

De voorbije jaren merkten we een sterke evolutie. De laatste bolwerken van unitaire sporten zijn

Van Dijck

gecommunautariseerd. De meeste sporten die de voorbije jaren zijn gesplitst, hebben voor hun werking inzake topsport en jeugdwerking een goede start genomen.

Ik was verheugd twee weken geleden via de pers te vernemen dat de commissie voor jeugdopleidingen onder leiding van de heer Preud'homme klaar zou zijn met het huiswerk. Het zou vooral gaan om voorstellen – die ondertussen ook door de Profliga zouden zijn goedgekeurd – voor een betere bescherming van de jeugdopleiding. Ik baseer me dus enkel en alleen op de pers, die zegt dat aan het rapport een maandenlang overleg voorafging tussen de eersteklassers, en dat er eindelijk een inhoudelijk jeugdplan klaar is.

Opmerkelijk in de voorstellen is de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Het gaat eigenlijk om een dubbele splitsing. Een eerste splitsing is die tussen het beroepsvoetbal – de eerste en de tweede klasse – en een amateurafdeling. De amateurafdeling zou worden opgedeeld in twee vleugels, een Vlaamse en een Waalse. Op die manier kunnen de Vlaamse en de Waalse vleugel genieten van subsidies van de gemeenschappen. De splitsing van de unitaire voetbalbond zou dan een feit zijn, en de Vlaamse vleugel kan als Vlaamse sportfederatie in aanmerking komen voor erkenning en subsidiëring.

De werkgroep – en dat was de opdracht – heeft tal van voorstellen geformuleerd om de jeugdwerking mogelijk te maken. Ik overloop de belangrijkste: een onafhankelijk statuut voor jeugdopleidingen, een gunstiger fiscaal regime van 18 percent voor jeugdspelers tot 21 jaar en het meer per regio indelen van het jeugdvoetbal.

Op dit moment worden wedstrijden gespeeld waarbij nationale miniemen enorme verplaatsingen moeten maken. Van mijn gemeente Dessel moeten de voetballertjes naar Virton rijden. Om een wedstrijd van twee keer 25 minuten te spelen, zitten de kinderen een hele dag in de autobus. Kinderen moeten dus niet graag voetballen, maar graag in de bus zitten.

Verder werden volgende voorstellen geformuleerd: het verbieden van de inmenging van managers bij het opstellen van jeugdcontracten, het organiseren

van een cursus voor jeugdopleiders en de oprichting van een opleidingsfonds met als principe dat een club meer geld krijgt als de opleiding beter is. Het geld uit dat fonds moet clubs met een goede jeugdwerking belonen. Volgens het plan moet het geld ook van verschillende budgetten komen. De Profliga stelt ook voor om opleidingsvergoedingen naar het fonds te laten vloeien.

De clubs kunnen alle eigen spelers van 16 jaar een minimumprofcontract aanbieden. Als de speler dat weigert, kan hij als amateur verder spelen bij dezelfde of een andere club. Weigert de speler het contract, en tekent hij binnen de drie jaar een contract bij een andere club, moet de nieuwe club 5.000 euro per opleidingsjaar – vanaf 12 jaar – betalen. Dat zijn dus allemaal voorstellen uit het document.

De jeugdcommissie lanceerde deze ideeën en zegt dat het moment is aangebroken om met de politiek te onderhandelen. Mijnheer de minister, omdat een aantal voorstellen echt vernieuwend zijn, heb ik ze ook getoetst aan de elementen van uw beleidsnota.

In de beleidsnota staat een aparte paragraaf over het opstellen van een specifiek actieplan voor de jeugdwerking van voetbalclubs. U stelt volgende operationele doelen voorop: overleg opzetten tussen de KBVB en de diverse overheden in verband met het tot stand brengen van een regeling voor de opleiding van jeugdvoetballers, onderhandelingen aanknopen met de federale overheid met betrekking tot federale stimuli voor de jeugdsportbegeleiding voor voetbalclubs en onderhandelingen aanknopen met de Franse en Duitstalige Gemeenschap teneinde een uniforme regeling uit te werken voor de overgang van jongeren van de ene club naar de andere.

Mijnheer de minister, dat zijn drie zaken uit uw beleidsnota die kunnen worden gelinkt aan het rapport. Daaruit volgen een paar pertinente vragen. Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van dit rapport? Bent u erbij betrokken? Heeft men u dit overgemaakt? Zijn er u vragen gesteld om in een aantal zaken mee te stappen? Is dit rapport al openbaar? Zou dit ter beschikking kunnen worden gesteld of is het nog steeds een intern werkdokument van de KBVB?

In hoeverre hebt u oren naar de bekommernissen zoals ze worden voorgesteld, en passen ze in uw

Van Dijck

beleidsnota? Welke volgende stappen verwacht u om een en ander te implementeren?

Wanneer worden welke onderhandelingen gepland? Is er reeds een timing vooropgesteld? Op welke manier denkt u resultaten te boeken?

Ik kom terug op het splitsen van de voetbalbond. Uw beleidsnota schenkt in paragraaf 6, punt 15, aandacht aan de splitsing van de resterende unitaire sportbonden. U stelt dat u onderhandelingen zult aanknopen over de splitsing van resterende unitaire sportbonden. Uit het voorstel van de Profliga kunnen we opmaken dat het gaat over een halfslachtige splitsing. De amateurs mogen blijkbaar splitsen, en de profs niet. Mijn appreciatie hierbij is: de amateurs splitsen voor de centen, maar waar het grote geld en het prestige zit, doen we het liever niet. Ik ben benieuwd naar uw mening hieromtrent.

Ik heb het decreet op de erkenning en subsidiëring van de sportfederaties er eens op na gelezen. We gaan ervan uit dat de sportfederaties ten volle van basis tot top een sportaanbod hebben.

Ik heb een eerste opmerking die te maken heeft met wat er in het decreet staat over de erkenningsvoorwaarden. De sportfederaties worden in het decreet ingedeeld in twee categorieën. Categorie A is een sportfederatie die in haar doelstelling en werking het accent legt op de gereguleerde competitie van een sporttak die kan deelnemen aan Olympische Spelen, Paralympics, Wereldspelen of Stille Spelen. Zo'n federatie moet minstens 1.500 aangesloten leden hebben. Wanneer er wordt gepraat met een sportfederatie die weliswaar een sporttak aanbiedt die op de genoemde spelen gespeeld wordt, maar die niet als federatie daarin participeert, stel ik me vragen.

Ik heb ook een tweede opmerking. In de subsidiëring van sportfederaties is er de basissubsidiëring, maar er kan ook doelgericht worden gewerkt. Topsportwerking kan hier eigenlijk niet in zitten. Ik heb hier vragen bij. Op dit moment gaan we al vrij ver en is er al een zekere goodwill van de Vlaamse overheid ten aanzien van voetbal, want er bestaan topsportscholen waar voetbal wordt aangeboden. Ik ben de laatste om te zeggen dat dit moet worden stopgezet, maar ik zeg alleen dat het niet vol-

ledig consequent is want de voetbalbond is op dit moment nog niet erkend: in hoeverre kan hij dan gesprekspartner zijn? Er zit geen logica in dit verhaal.

Mijnheer de minister, gelet op de huidige decreetgeving en op de kansen die ik gecreëerd wil zien voor het jeugdvoetbal en het topvoetbal, denk ik dat we de kans moeten benutten die nu op het veld aanwezig is. Men ervaart binnen de voetbalwereld dat men kansen laat liggen. Er is een bereidheid om zich te confirmeren naar de staatsindeling, maar ik zou het been stijf willen houden en zeggen dat we het goed moeten doen, want anders doen we beter niets. Wat in het basket en het volleybal kan, wat ook ploegsporten zijn, zou ook moeten kunnen in het voetbal. Het zijn voorbeelden van federaties die nog niet zo lang geleden zijn gesplitst. Ik weet dat er andere argumenten gelden dan alleen de sportieve, die ervoor zorgen dat men liever niet splitst.

Mijnheer de minister, in wat voor soort splitsing wilt u stappen? Neemt u vrede met het opsplitsen van het beroepsvoetbal en het amateurvoetbal om daar dan de splitsing tussen de gemeenschappen te zien plaatsvinden? In de commissie heeft iedereen ondertussen wel door dat het niet gaat over een Vlaamse en een Waalse competitie, maar over de structuur van de federatie. Hiermee wordt niets gezegd over de manier waarop competities worden gespeeld. Als ik als voetballiefhebber het voor het zeggen zou hebben, zou ik onomwonden kiezen voor een Benelux-liga om het voetbal in onze contreien kansen te geven.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de voorbije dagen werd er al heel wat gezegd over de splitsing van de Koninklijke Belgische Voetbalbond en over het rapport-Preud'homme, onder andere wat de jeugdopleidingen betreft.

Het voorliggende voorstel is eigenlijk geen echte defederalisering van de Belgische Voetbalbond. Zoals ik reeds stelde bij de bespreking van de beleidsnota Sport, moet er een volledige splitsing komen van de voetbalbond. U engageerde zich in uw beleidsnota immers voor de splitsing van de resterende unitaire sportbonden. Het splitsingsvoorstel dat nu voorligt, is echter een voorstel dat de voetbalbond in staat stelt het Vlaamse geld te krij-

Deckmyn

gen, maar in feite unitair te blijven. Tegenover de buitenwereld blijft het voetbal immers unitair. De Koninklijke Belgische Voetbalbond blijft unitair de dienst uitmaken. Dit is onaanvaardbaar voor het Vlaams Belang. Het trucje om eerst de profs en de amateurs te scheiden en vervolgens de amateurs op te splitsen in een Vlaamse en een Waalse vleugel, is een doorzichtige kunstgreep op nieuwe geldstromen voor de verdere werking van de Belgische Voetbalbond mogelijk te maken. Dit is volledig tegen de geest van het defederaliseringsprincipe van de nationale sportbonden.

We vragen u dan ook, mijnheer de voorzitter, om dit voorstel te laten herwerken. Wat bij andere sportbonden kan, lukt blijkbaar niet bij de Belgische Voetbalbond. Het feit dat de bond een gelijkaardige splitsing niet ziet zitten, mag geen argument zijn om met een halfslachtig voorstel naar buiten te komen. Als u, zoals uit de media blijkt, dit voorstel genegen bent, moet u duidelijk zijn in uw communicatie tegenover de buitenwereld. Spreken over de splitsing van de Belgische Voetbalbond is de waarheid wat geweld aandoen. Laat ons duidelijk zijn: dit is geen splitsing van de voetbalbond.

De reacties van de voetbalbond in deze zaak spreken trouwens boekdelen. Toen ik u samen met mevrouw Vanderpoorten en mevrouw De Wachter vorige week ondervroeg over de financiële steun aan de Waalse voetbalstadions, bevestigde u dat er gesprekken werden gevoerd die zouden leiden tot de splitsing van de voetbalbond. Het verbaasde me dus op 12 maart in een krant te lezen dat bondsvoorzitter Peeters zich enigszins geërgerd had afgevraagd waar de sportminister zich nu eigenlijk mee bemoeide.

Minister Bert Anciaux: Die informatie klopte niet. De afgelopen jaren heeft de pers wel meer gepoogd om mensen tegen elkaar op te zetten. Zo moest ik tot mijn verbazing respectievelijk maandag en zaterdag in De Standaard lezen dat, hoewel ik in de commissie uitleg heb gegeven over het diversiteitsplan, respectievelijk CD&V en VLD frontaal in de aanval zouden gaan. Ik heb contact opgenomen met de heer Caluwé. Ik heb daar niets van gemerkt.

Verder las ik in De Morgen dat er een groot probleem zou zijn tussen mij en de heer Peeters. Ik heb

contact opgenomen met de heer Peeters, en van een groot probleem was niets te merken.

Ook las ik in Het Nieuwsblad dat er een groot conflict zou zijn tussen de heer Van Aken en mezelf. Ik heb contact opgenomen met de heer Van Aken. Daarvan was niets te merken. Er worden blijkbaar pogingen gedaan om mensen tegen elkaar op te zetten, maar de koelbloedigheid zal zegevieren.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, over de berichtgeving in de pers over conflicten weten we bij het Vlaams Belang ook alles.

Ook de topsportmanager, de heer Van Aken, deed terzake een duidelijke uitspraak. Ik citeer zijn verklaringen in de pers: 'Het is te begrijpen dat de sportfederaties die financieel sterker staan, minder de neiging voelen om te regionaliseren.' Het is wel degelijk zo dat de voetbalbond toch al enigszins wil meedoen hiermee. Hoe zou dat komen? Zou de regeling inzake jeugdopleidingen daar voor iets tussen zitten? Op dat vlak rijzen er bij mij enkele vragen. Het is niet zo dat ik het belang van een opleidingsfonds in twijfel trek, wel integendeel.

Ik heb echter vragen bij de financiering van het fonds. Ik verwijs naar een krantenartikel van december vorig jaar: 'Door zich niet aan te passen aan de staatsstructuur, lopen de Vlaamse clubs jaarlijks 1,5 miljoen euro mis, aldus Johny Maesschalk. Dat geld zou gebruikt kunnen worden voor het oprichten van een jeugdfonds, zoals in het basketbal. Alleen mag de opleiding niet gekoppeld worden aan een overgang. Laat de clubs volgens de afdeling waarin ze spelen daar geld in storten. De overheid zou voor iedere euro van de clubs een halve euro kunnen bijpassen. Geen enkele club wordt verplicht te investeren in jeugdopleiding, maar op deze manier wordt het wel gestimuleerd. Het fonds zou gestijfd kunnen worden door een bepaald percentage van het tv-contract. Een derde komt van de bond en de rest van de overheid, luidde het voorstel van Wijnants. Iedere profclub zou een deel uit die pot kunnen aanwenden om amateurclubs te vergoeden als ze daar een jeugdspeler weghalen.'

In dit kader stelde u tijdens de uitzending van De Zevende Dag van zondag jongstleden dat u klaar was voor de invoering van een opleidingsvergoeding voor sportclubs. Een dergelijke vergoeding invoeren impliceert eigenlijk een wijziging van het

Deckmyn

decreet over het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar, dat op 3 juli 1996 unaniem werd goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Dit decreet schafte, conform het arrest-Bosman, het transfersysteem in de sport af en gaf de sportbeoefenaar eindelijk zijn vrijheid terug. Deze vrijheidsregeling is ondertussen zo ingeburgerd dat het een grote sprong achterwaarts zou betekenen als het transfersysteem, in de vorm van een opleidingsvergoeding, zou worden heringevoerd.

Tijdens een hoorzitting terzake in het Vlaams Parlement op 1 december 2003, bleek duidelijk dat een dergelijke vergoeding niet alleen juridisch zeer aanvechtbaar is, maar dat de meeste sportfederaties geen vragende partij zijn. De enige grote sportfederatie die het oude transfersysteem blijkbaar maar niet kan vergeten en blijft aandringen op de invoering van een opleidingsvergoeding, is de Belgische Voetbalbond. Nochtans is het invoeren van een opleidingsvergoeding geen oplossing voor de slechte financiële toestand van de sportclubs. Die vergoeding genereert immers geen nieuw geld. Het is enkel een herverdelingsmechanisme tussen de verschillende clubs. Diverse sportfederaties hebben reeds een soort herverdelingsmechanisme op poten gezet, tot tevredenheid van iedereen en zonder dat hierbij de vrije overgang van de speler wordt aangetast. De Belgische Voetbalbond slaagt daar blijkbaar niet in. Een opleidingsvergoeding invoeren, wat een decreetswijziging vereist, impliceert hoe dan ook een aantasting van die vrijheidsregeling. Zoals ik zei, is dit misschien een toegeving aan de voetbalbond, opdat die zou instemmen met een uiterst zwakke opsplitsing.

Mijnheer de minister, is dit voorstel conform de filosofie van uw beleidsnota wanneer die de splitsing van de resterende unitaire sportbonden vooropstelt? Is de invoering van de opleidingsvergoeding, zoals daarnet aangehaald, ter sprake gekomen als voorwaarde tot het splitsingsvoorstel dat nu voorligt?

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Ik heb vorige week het debat op afstand gevolgd, de echo's in de pers gelezen en de reacties van bondsvoorzitter Peeters gehoord. Blijkbaar wordt de soep niet zo heet gegeten als ze wordt opgediend in de pers.

Minister Bert Anciaux: In alle eerlijkheid, we zijn allebei echt wel geschrokken van de pogingen, die niet meer door de beugel kunnen. Het is gewoon waanzin.

De heer Sven Gatz: Mevrouw Vanderpoorten had mij gevraagd om mij aan te sluiten bij de interpellatie van de heer Van Dijk. In tegenstelling tot de twee vorige sprekers denk ik dat het voorstel van de heer Preud'homme dat nu voorligt, meer dan verdienstelijk is. Het zou niet alle problemen oplossen, maar wel een aantal zaken vooruithelpen.

Wat de aard ervan betreft, kan dit voorstel wel degelijk een splitsing worden genoemd. Met de appreciatie of ze al dan niet ver genoeg gaat, wil ik wachten tot ik uw oordeel erover heb gehoord. Het is alleszins een voorstel waar we ver vandaan stonden en misschien is de mentaliteit wat omgeslagen.

De Profliga is echter niet hetzelfde als de Belgische voetbalbond. Mijn eerste vraag is dan ook de volgende. Hoe schat de minister de verhouding in van het rapport en de voorstellen van de werkgroep Preud'homme tot uw globale gesprekspartner, de Belgische Voetbalbond? Worden de voorstellen zelf door de Profliga aanvaard en gedragen?

Ik heb nog nergens gelezen dat het om beslissingen gaat. Wat is de status van de voorstellen? Wat zijn de laatste contacten die de minister formeel of informeel met de voetbalbond of de Profliga over dit dossier heeft gehad? De vraag kan zo concreet beantwoord worden als de minister het beslist.

In de mate dat het antwoord concreet is, zou het nuttig zijn om daarover met deze commissie een gedachtewisseling te houden. Ik ben voorzichtig, want als men dat te vroeg organiseert, sluit de schelp zich voorbarig en gebeurt er helemaal niets. Ik laat de beslissing aan de commissie over.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Tijdens de vorige legislatuur heb ik als minister van Sport al werk geleverd en vorderingen gemaakt in de discussie over de aanpassing van de unitaire sportbonden aan onze gefederaliseerde staatsstructuur. Ook toen stond ik dicht bij de intussen veel besproken splitsing van de voetbalbond, toch nog altijd veruit de grootste federatie in ons land. Meteen na de vorming van

Anciaux

deze Vlaamse Regering heb ik de draad opnieuw opgenomen. Ik ben onmiddellijk gaan praten met de heer Jan Peeters. Ik heb aan de voorzitter van de voetbalbond trouwens altijd al een bijzonder constructieve gesprekspartner gehad.

Intussen waren ook de omstandigheden enigszins veranderd. Iedereen heeft het over de malaise in ons voetbal. Als een van de belangrijkste oorzaken wordt telkens weer naar de gebrekkige jeugdopleiding gewezen. Ik besef dat het lang niet de enige oorzaak is, maar effectief een van de meer structurele. Het is vooral een van de grondvesten waaraan we zelf nog wat kunnen trachten te veranderen. Door de grondige hervorming van het transfersysteem na het Bosman-arrest in 1995 voelden minder clubs zich nog genoodzaakt om te investeren in een eigen jeugdwerking. In de lagere afdelingen rendeerde dit niet meer. Op het hogere niveau was het voordeliger buitenlanders naar hier te halen dan te investeren in jeugdvoetbal. Maar op termijn verliest ons voetbal zo natuurlijk zijn fundamenten, zijn voedingsbron. Dat is ook zichtbaar. En dat besef is ook bij de voetbalbond zelf doorgedrongen. Zo is binnen de Profliga een werkgroep opgericht. De werkgroep heeft als opdracht een voorstel uit te werken om te komen tot een betere opleiding en bescherming van jongeren. Naast Michel Preud'homme als voorzitter, zetelen daar ook nog trainers, technisch directeurs, club- en bondsverantwoordelijken in, zelfs externe experts, zoals journalisten en advocaten.

Zij zijn met dit eerste voorstel eigenlijk tot de aanzet van een grondige hervorming gekomen. Het overleg en de communicatie met mij zijn altijd zeer open en constructief gebleven, in die mate ook dat ik net als mijn collega van de Franse Gemeenschap, minister Eerdekens, voortdurend op de hoogte ben gehouden van de vorderingen in het dossier en daarover ook voortdurend overleg houd met de voorzitter en de verantwoordelijke van de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Daarom ook dat ik nu met stelligheid en overtuiging durf te geloven in de splitsing van de voetbalbond. Het voorstel is al goedgekeurd door de Profliga en zaterdag voorgelegd aan het uitvoerend comité van de voetbalbond. Misschien valt er in juni al een beslissing op de algemene vergadering.

Daarmee is de zaak helemaal nog niet afgerond. Het rapport is slechts een werkdocument, dat ver-

der uitgewerkt en verfijnd moet worden. Ik kan het u daarom nog niet bezorgen, maar de Profliga maakt geen geheim van de inhoud, want de grote lijnen zijn al in de pers verschenen. Mijnheer Van Dijck, u hebt ze geciteerd, maar ook geïnterpreteerd.

Het is inderdaad de bedoeling om na de splitsing van de voetbalbond in een Vlaamse en Waalse vleugel, vooral te helpen bij de ondersteuning van de jeugdopleiding. Dat kan via het decreet van 1996 op de niet-professionele sportbeoefenaar. Het jeugdopleidingsfonds bestaat trouwens al in het basketbal. Meer vergelijkingen met de basketballiga zijn op hun plaats, bijvoorbeeld inzake de splitsing en de wijze waarop wordt gesplitst.

Uiteraard is het niet de bedoeling om terug te keren naar een individueel vergoedingssysteem, want we willen niet terugkeren naar de situatie van voor het Bosman-arrest. In het basketbal bijvoorbeeld, bestaat er een soort collectief licentiesysteem waarin de clubs geld storten naargelang het niveau waarin ze spelen en gebruik maken van de opleiding die jongeren elders hebben genoten. Andere clubs strijken daar geld van op, naargelang de inspanningen die ze geleverd hebben. Uiteraard zal hierover nog ernstig moeten worden onderhandeld. Het is niet de bedoeling dat de gemeenschappen opeens de melkkoe worden van de jeugdopleiding binnen de voetbalbond. Ik verwacht op zijn minst een naventente inspanning van de profclubs, bijvoorbeeld via de opbrengst van hun tv-rechten of via het geld van de Champions League.

Mijnheer Van Dijck, het systeem komt overeen met wat u hebt geschetst. Het zal in het voordeel zijn van de clubs die investeren in jeugdopleiding. Die zullen immers trekkingsrechten krijgen. De vergoeding zal een automatisme zijn voor iedereen. Het wordt dus een collectief systeem. In de Franse Gemeenschap bestaat er een systeem, maar we werken, parallel met de besluitvorming binnen de KBVB, samen met de Franse en Duitstalige Gemeenschap aan een nieuw systeem voor de opleidingsvergoeding. Daardoor zullen we op het ogenblik van de splitsing klaar zijn met een voorstel dat aan het parlement zal worden voorgelegd.

Een concrete timing wil en kan ik de voetbalbond niet opleggen. Als het van mij afhangt, mag alles zo snel mogelijk gaan en in elk geval nog tijdens deze legislatuur klaar zijn. Ik twijfel daar trouwens niet

Anciaux

aan. Het proces vergt wat tijd, maar werd ingezet en is onomkeerbaar. Ik begrijp dat de voetbalbond zijn eigen structuren en beslissingsprocessen moet respecteren. We blijven hoe dan ook constant in contact met elkaar. Hetzelfde geldt voor mijn collega's van de Franse en Duitstalige Gemeenschap. Minister Eerdekens zit trouwens exact op dezelfde lijn. Ik zal ook een afspraak met hem maken om na te gaan hoe we samen een standpunt kunnen innemen over een aantal bevoegdheden waarbij ook de federale overheid betrokken is.

Uiteraard kaderen de voorstellen die nu bij de voetbalbond op tafel liggen, volledig binnen mijn beleidsnota. Ze gaan immers niet alleen over de op stapel staande opdeling tussen prof- en amateurclubs, met daarbij de splitsing op het niveau van de amateurs, maar ook over de volledige hervorming van het jeugdvoetbal, waarbij alle clubs, ook de profs, voor hun jeugdafdeling een nieuw stamnummer moeten nemen. Op die manier kan de jeugdwerking bij de profclubs wel aansluiten bij de Vlaamse en Waalse vleugels. Ook inzake de financiering kunnen we sluitende afspraken maken.

Het mag toch niemand verbazen dat ik nogal enthousiast ben over de stappen die worden gezet. De plannen sluiten immers volledig aan bij mijn voorstellen en bij wat ik altijd al heb gevraagd. Het kan natuurlijk dat u mijn voorstellen niet verregaand genoeg vindt, mijnheer Van Dijck, maar het mag u niet verbazen dat ik dit plan steun.

Mijnheer Van Dijck, u noemt die plannen nogal schamper 'halfslachtig' en 'getuigen van een ongelofelijke arrogantie'.

De heer Kris Van Dijck: Ik wist niet dat die van u kwamen. (*Gelach*)

Minister Bert Anciaux: Dat neem ik aan. Anders had u dat nooit gezegd. Die 'arrogantie' sloeg trouwens op de voetbalbond en niet op het voorstel, neem ik aan.

Mijnheer Van Dijck, mag ik er u dan toch opmerken op maken dat de basketbalbond al enkele jaren zo werkt, zonder dat daar iemand aanstoet aan lijkt te nemen. (*Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck*)

Ik weet echt wel waarover ik het heb. Daar is de nationale federatie nog steeds verantwoordelijk voor de nationale ploeg, voor de competitie in eerste, tweede en derde klasse, voor de eerste klasse bij de vrouwen en voor de beker van België. De Vlaamse en de Waalse liga houden zich bezig met al de rest, dus ook met de opleiding van de jeugd. Ook dat dossier is nog volop in evolutie. De nationale basketbalbond erkent dat zijn werking zich geleidelijk aan beperkt, verengt tot een soort samenwerkingsverband, een conventie tussen de twee liga's.

Elke hervorming, zeker de meest fundamentele, raakt het veiligst op haar bestemming volgens het pad van de geleidelijkheid. Door dat pad te volgen, zitten we nu in het meest gefedereerde land ter wereld.

Ik hoop trouwens dat u met die zogenaamd volledige splitsing toch niet de bedoeling hebt te komen tot een afscheuring en een opdeling in een Vlaamse en een Waalse eerste klasse. Dat zou pas een verenging en een verschraling van ons voetbal betekenen. Willen we internationaal nog van enige betekenis zijn, dan zijn er net meer wedstrijden nodig op een hoger niveau. En als we zorgen voor een betere doorstroming van de jeugd, als ons voetbal opnieuw meer kwaliteit te bieden heeft, dan staan de geesten over een paar jaar misschien meer open voor een soort clubcompetitie, niet alleen samen met Wallonië, maar ook samen met Nederland en Luxemburg. Persoonlijk ben ik absoluut voorstander van een Benelux-competitie.

Mijnheer de voorzitter, dit is geen halfslachtige splitsing. Stel dat de Belgische voetbalbond radicaal verticaal splitst. Dan zou men toch niet van de Vlaamse Gemeenschap kunnen verwachten dat ze geld stopt in de profs en de Profliga! Niemand zou dan verwachten dat we in het kader van het topsportbeleid geld zouden steken in de 'topsportatleten' die al rijkelijk worden vergoed. Na de splitsing van de tennisbond in een Vlaamse en Franstalige vleugel hebben we ook geen beleid gevoerd dat erin bestond om Kim Clijsters financieel te ondersteunen of dat ervoor zorgde dat ze een contract bij Bloso kreeg. Dit is net hetzelfde.

Mijnheer Van Dijck, waar ik het wel met u eens ben, is dat heel het jeugdvoetbal onder het decreet moet vallen. Het pad dat nu wordt bewandeld, zal ertoe leiden dat het amateurvoetbal en de jeugdopleiding via een eigen stamnummer onder de Vlaamse voetballiga zullen vallen.

Anciaux

Ik ben er absoluut van overtuigd dat dit geen halfslachtige oplossing is en dat we de topsportwerking helemaal kunnen doorvoeren binnen een gesplitste bond. Dat geldt niet voor de professionals. Het is nooit de bedoeling geweest om hen nog eens extra te ondersteunen vanuit de Vlaamse Gemeenschap.

Het grote verschil is dat de Vlaamse Gemeenschap voor de eerste keer de kans krijgt een totaalbeleid te voeren. Van de Vlaamse sportende jongens zijn er 40 percent die aan voetbal doen. Op dit moment voeren we een politiek waarbij we een groot deel van die jongeren niet bereiken. Nu krijgen we die kans. Ik grijp ze met beide handen.

Hoe de zaak in de toekomst evolueert, zullen we dan wel zien. Het model dat ik heb voorgesteld, volgt de weg van de geleidelijkheid. Tegelijkertijd wordt er op een niet-agressieve wijze gezorgd voor een totale splitsing en kunnen we ons doelpubliek bereiken.

Ik ben blij dat de Vlaamse Gemeenschap een echt beleid voor de jeugd zal kunnen voeren. Het komt op tijd. Het decreet op de sportfederaties is in volle drive en tegen 1 januari 2007 wil ik het nieuwe decreet op het lokaal sportbeleid realiseren.

Ik heb in De Zevende Dag gezegd dat ik geloof dat we een impuls kunnen geven tegen het einde van de legislatuur aan het lokaal sportwezen dat vergelijkbaar zal zijn met het decreet op het lokaal jeugdwerk. Het decreet op het lokaal jeugdwerk zal tegen het einde van de legislatuur in een normale context rond de 18 miljoen euro vanuit de Vlaamse Gemeenschap betekenen. Dit bedrag moeten we eigenlijk verdrievoudigen omdat de gemeenten gemiddeld 2 euro tegenover 1 euro van Vlaanderen zetten. Dit decreet heeft een enorme impact op het jeugdwerk. We moeten hier een gelijkaardige oefening maken, met niet allemaal nieuw geld. De middelen van het decreet op de gemeentelijke sportdiensten – 6 miljoen euro – kunnen worden geïntegreerd. Dat vereist nog altijd een pak nieuwe middelen om tot 18 miljoen euro te komen. Een belangrijk deel wordt uitgemaakt door het voetbal. Dat betekent dat naast de middelen die via het decreet op de sportfederaties naar de voetbalfederatie gaan, er een belangrijk deel van de nieuwe middelen in de toekomst naar de ondersteuning van de plaatselijke clubs kan gaan. Dit is

voor iedereen een win-winsituatie. Ik vind dit een realistisch model dat alles in zich draagt om een goed beleid te kunnen voeren.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitvoerige antwoord. Dit is een belangrijke problematiek met grote uitdagingen. Er heeft hier nog nooit iemand gepleit voor een Waalse en Vlaamse competitie. Ik denk zelfs niet het Vlaams Belang. Dat wordt altijd gebruikt als excuus om het dossier in het belachelijke te trekken.

De heer Johan Deckmyn: We pleiten voor een Vlaamse nationale ploeg.

De heer Kris Van Dijck: België is te klein om de competitie te splitsen. Op die manier zou de competitie economisch niet leefbaar zijn.

U maakt een vergelijking met het basketbal. Ik vraag me af of de basketbalclubs geen lid zijn van een Vlaamse of Waalse federatie en waarbij de nationale bond als koepel fungeert. Dat is een fundamenteel verschil. U zegt dat de jeugdclubs van de profclubs een apart stamnummer zullen moeten aanvragen aan de Vlaamse federatie, terwijl de moederclub dat niet moet doen. Ik denk dat dit in het basketbal wel het geval is. Ik vrees dat het huidige decreet op de sportfederaties zal moeten worden gewijzigd om het plan aan te passen.

U stelt expliciet dat we niet moeten investeren in Kim Clijsters. Ik zou dan zeggen: dank uw topsportmanager weer af. Die heeft toch de functie om de topsport te leiden?

Minister Bert Anciaux: Kim Gevaert is ook een professional. Ik heb het duidelijk over diegenen die het financieel goed hebben. Ik vind niet dat de Vlaamse Gemeenschap Kim Clijsters financieel moet ondersteunen.

De heer Kris Van Dijck: Daar zijn we het over eens.

Ik blijf met de vraag zitten hoe het nu verder moet. Hoe moeten we dit dossier verder aanpakken? Ik hoor andere sprekers zeggen dat het misschien goed zou zijn om de Profliga en de KBVB hierover te horen. Anderzijds ben ik er ook van overtuigd

Van Dijck

dat er, als we dat publiek doen, veel kans is dat ze opnieuw een egelstelling innemen. Ik blijf erop aandringen dat het debat hierover wordt voortgezet, om te komen tot zo goed mogelijke resultaten.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, ik wil toch wel even verduidelijken dat ik in mijn tussenkomst van daarnet niet gepleit heb voor een Vlaamse competitie, omdat het debat hier wel degelijk ging over de splitsing van de voetbalbond en de ingenomen stellingen daaromtrent. Ik wil hierbij ook wel opmerken dat we in het verleden al gepleit hebben voor een Vlaamse nationale voetbalploeg. In dit kader is het spijtig dat men altijd een Calimero-complex vertoont: waar gaan we naartoe, we zijn al zo klein? Ik wil toch wel verwijzen naar Groot-Brittannië, waar er een Noord-Ierse ploeg is, een Welshe ploeg, een Schotse ploeg en een Engelse ploeg. De Schotse competitie bijvoorbeeld kan best boeiend zijn.

De heer Kris Van Dijck: Die competitie is niet boeiend, want er zijn slechts twee ploegen.

De heer Johan Deckmyn: Er zijn inderdaad slechts twee topploegen, maar er worden toch ook maten gespeeld met de underdogs. Die competitie kan voor de Schotten toch best boeiend zijn, voor ons misschien iets minder. Daarmee wil ik niet zeggen dat het idee van de heer Van Dijck omtrent een Benelux-competitie me niet aanspreekt.

Dat de minister enthousiast is over zijn eigen voorstel, kan ik hem natuurlijk niet kwalijk nemen. We zullen toch van mening blijven verschillen hieromtrent.

Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat de basketbalbond op een identieke wijze georganiseerd is. Nu heb ik vernomen dat er toch een enigszins verschillende indeling was bij de volleybalbond. Misschien weet u niet onmiddellijk hoe het daar georganiseerd wordt, maar het is misschien toch wel interessant om dat eens na te gaan.

Minister Bert Anciaux: Wat volleybal betreft, denk ik dat het wel degelijk gesplitst is. De organisatie van de competitie en de nationale ploeg blijft wel

in handen van de koepel.

De heer Kris Van Dijck: Er is daar een samenwerkingsverband, vergelijkbaar met dat voor de Fed Cup in het tennis.

De heer Johan Deckmyn: Dat is de reden waarom ik nu toch wel even wil verwijzen naar de volleybalbond in plaats van naar de basketbalbond. Voor het overige zou investeren in jeugd natuurlijk een prioriteit moeten zijn. Daar ben ik het volledig mee eens. Het is echter net door de jarenlange weigering van de voetbalbond om over een splitsing te spreken, dat de voetbalbond zelf aan de oorzaak heeft gelegen van het gebrek aan degelijke en voldoende middelen voor de ondersteuning van de jeugd.

Ik heb nog een laatste punt, in verband met de problematiek van die 5.000 euro die per opleidingsjaar door de speler zou moeten worden betaald indien hij binnen de 3 jaar tekent bij een andere club. Ik ben geen jurist, maar ik heb reeds aangehaald: ik percipieer dat toch als de invoering van een soort van transfersysteem. Ik zou daar graag in tegengesproken worden, maar voorlopig heb ik daarvoor nog niet voldoende argumenten gehoord.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Deckmyn en door de heer Van Dijck werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk op 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.37 uur.*

– *De vragen om uitleg worden gehouden om 16.45 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de inplanting van multifunctionele terreinen voor lawaaierige sporten

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de stand van zaken van de inplanting van terreinen voor lawaaierige buitensporten in Vlaanderen

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Demeulenaere tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de inplanting van multifunctionele terreinen voor lawaaierige sporten, en van de heer Huybrechts tot minister Anciaux, over de stand van zaken van de inplanting van terreinen voor lawaaierige buitensporten in Vlaanderen.

Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, zoals iedereen wellicht weet, heeft de Vlaamse Regering het licht op groen gezet voor de inplanting van permanente omlopen met de nodige trainingsfaciliteiten voor lawaaierige sporten. Binnen het Vlaamse Gewest zal in de RUP's worden voorzien in minstens 12 en hoogstens 15 multifunctionele terreinen. De bedoeling daarvan is het bieden van rechtszekerheid aan de beoefenaars van lawaaierige sporten. Ik denk dat deze kwestie u na aan het hart ligt als minister van Sport.

In Antwerpen, Limburg en Oost-Vlaanderen bestaat de mogelijkheid om telkens in vier terreinen te voorzien. In West-Vlaanderen komen er twee terreinen en in Vlaams-Brabant komt er één. Nieuwe terreinen moeten multifunctioneel worden ingericht en moeten in functie van de eigenheid van de site bijvoorbeeld ook plaats bieden voor rallycross, kleiduifschieten, quad sport en dergelijke.

In de context van het subsidiariteitsprincipe werd het specifiek aanduiden van terreinen opgedragen aan de provinciebesturen. Daar wringt nu juist het schoentje, vrees ik.

Welke richtlijnen hebt u gegeven aan de verschillende provinciebesturen voor de aanduiding van de terreinen? Hebt u een omzendbrief verstuurd? Indien u dat niet hebt gedaan, vraag ik me af of u dat niet wenselijk acht. Wordt er bij de uiteindelijke beslissing over de inplanting van de terreinen rekening gehouden met het advies van het gemeentebestuur en het advies van de bevolking? Zijn de gehanteerde selectiecriteria voor alle provincies dezelfde?

Ik ben niet tegen die terreinen, maar ik ben vooral bezorgd over het feit dat die terreinen er moeten komen. Ik vrees dat het kalf reeds op voorhand verdrongen is. Ik denk dat heel wat gemeenten zich reeds hebben gekant tegen de komst van die terreinen, terwijl andere gemeenten hevige voorstanders zijn van de komst van dergelijke terreinen, maar geen kans maken om er te krijgen. Is het mogelijk om bij het aanduiden van de gebieden ook financiële garanties te bieden? Het is immers niet omdat de provincies bepalen dat er op die of die plaats een terrein kan worden aangelegd, dat gemeenten ook bereid zijn daarin te investeren.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de minister, om voor lawaaierige sportdisciplines voldoende ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden te creëren, heeft de vorige Vlaamse Regering in 2002 een spreidingsplan en een zoekzonekaart uitgewerkt, met inbegrip van een afwegingskader. Dat gebeurde met het oog op het realiseren van permanente en multifunctionele omlopen met trainingsfaciliteiten.

Bestaande permanente crossomlopen kunnen, rekening houdend met dat afwegingskader, eventueel evolueren tot een multifunctionele inrichting, waardoor ze ook bruikbaar worden voor de beoefenaars van andere lawaaierige sporten. Toch zou er niet voor alle luidruchtige sporten tegelijkertijd een oplossing worden gezocht. Er werd voor gekozen om eerst een oplossing uit te werken voor de motorcross en aanverwanten zoals rallycross, trial, enduro, quad sport en 4x4. Als gevolg van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002 moesten de provincies een stimulerende en coördinerende rol op zich nemen bij de zoektocht naar multifunctionele locaties voor permanente omlopen voor gemotoriseerde sporten.

Huybrechts

Minister Van Mechelen antwoordde op een schriftelijke vraag van de heer Sintobin dat bepaalde provincies enkele weken geleden nog altijd geen dossiers met locatievoorstellen hadden ingediend. De provincie West-Vlaanderen heeft tot op heden nog geen dossier ingediend met locatievoorstellen voor permanente omlopen.

Op de Vlaamse ministerraad van 4 februari 2005 besliste de Vlaamse Regering dan ook om de Vlaamse provincies opnieuw, binnen uiterlijk twee maanden, voorstellen van locaties voor permanente omlopen te laten indienen bij de bevoegde minister. Ze kunnen ook de al ingediende voorstellen bevestigen en indien nodig verduidelijken. Op die manier is er verwarring ontstaan bij de provincies. Sommige provinciebesturen dachten dat ze extra locaties moesten voorstellen. Volgens minister Van Mechelen hield de beslissing in kwestie wel degelijk in dat er gevraagd werd twee locaties meer voor te stellen dan maximaal voorzien in de spreidingstabel.

Uiteindelijk werd enkele weken later, na een overleg tussen uw kabinet en een VVP-delegatie bestaande uit een aantal gedeputeerden, afgesproken dat de provinciebesturen toch geen extra locaties zouden aanduiden, maar wel hun oorspronkelijke voorstellen met een prioriteitsvolgorde aan het kabinet zouden bezorgen. Het kabinet van minister Anciaux zou nadien overleggen met het kabinet Ruimtelijke Ordening van minister Van Mechelen. Vervolgens zou verder overleg worden gepleegd binnen de technische werkgroep Gemotoriseerde Sporten met als doel een consensus te bereiken. Pas daarna zou aan de gemeentebesturen worden gevraagd om via hun structuurplannen de ruimtelijke oplossing te creëren voor die omlopen.

Mijnheer de minister, hoe staat het met de ingediende voorstellen van locaties voor permanente omlopen? Welke procedure moeten de kabinetten van de minister van Sport en van de minister van Ruimtelijke Ordening volgen?

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Dit probleem sleept al lang aan. Op dit moment ligt de bal opnieuw bij de provinciale overheden. Ik ben me ervan bewust dat Vlaanderen een zeer dichtbevolkte regio is waar-

door je eigenlijk altijd bezig bent in iemands achtertuin. Motorcross is een niet onbelangrijke sport in Vlaanderen. Wanneer we de sportbeoefenaars niet de kans geven om die sport op een legale manier te beoefenen, dan wordt er enorm veel wild gecrost. Dat gebeurt nu ook al. Ik pleit er dan ook voor om voor deze sport ruimte te creëren, zelfs indien dat ingaat tegen de belangen van sommige anderen. Wanneer we dat niet doen, dan zal die sport toch blijven bestaan zonder dat we daar controle over hebben. Ik verwijs naar mijn buurman Joël Smets, die verschillende keren wereldkampioen is geworden. Had ik niet wild kunnen crossen, dan was ik nooit wereldkampioen geweest, aldus Joël Smets.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: De Vlaamse Regering heeft in haar vergadering van 4 februari 2005 inderdaad een beslissing goedgekeurd om de procedure, die uiteindelijk kan leiden tot de selectie van multifunctionele terreinen voor lawaaierige sporten, terug op de sporen te krijgen. Het voorstel werd ingediend door minister Van Mechelen en mezelf.

Het komt erop neer dat de Vlaamse Regering alle Vlaamse provincies opnieuw verzoekt binnen de 2 maanden, dus begin april, hetzij voorstellen van locaties voor permanente omlopen met trainingsfaciliteiten in te dienen bij mij, hetzij de reeds ingediende voorstellen te bevestigen en zo nodig te verduidelijken. We vragen om twee locaties meer voor te stellen dan maximaal voorzien in de afgesproken spreidingstabel en bij de voorstellen een advies te voegen van het college van burgemeester en schepenen over de wenselijkheid van het te realiseren terrein.

De provinciebesturen hebben nog dezelfde dag een brief toegestuurd gekregen om de beslissing toe te lichten in functie van de specifieke situatie in elke provincie. Het is de bedoeling om de lat voor alle provincies opnieuw zo veel mogelijk gelijk te leggen.

Na de vorige beslissing van de Vlaamse Regering hierover in 2002 had elke provincie volgens haar eigen dynamiek en interpretatie verder gewerkt aan dit dossier. Gevolg was echter dat er een onevenwichtige situatie was ontstaan voor de verdere behandeling van die dossiers door de Vlaamse Regering. Dat had gedeeltelijk ook te maken, zo

Anciaux

bleek uit contacten met de provinciale overheid, met het maatschappelijk draagvlak, dat in de ene provincie makkelijker te vinden was dan in de andere. Limburg bijvoorbeeld, waar toch een zekere motorcrosstraditie heerst, had conform de spreidingstabel vier omlopen voorgesteld, die behalve enkele opmerkingen overwegend positief werden geadviseerd door de daarvoor opgerichte technische werkgroep.

In Antwerpen kregen niet alle voorgestelde omlopen een positief advies. Vlaams-Brabant, dat volgens de spreidingstabel recht heeft op één parcours, stelde vijftien omlopen voor. Oost- en West-Vlaanderen dienden nog geen dossier in. Oost-Vlaanderen had een extern bureau ingeschakeld met de opdracht mogelijke terreinen te zoeken, West-Vlaanderen zou zelf nog een keuze voorstellen.

Aangezien ik het principe van de subsidiariteit wil respecteren, wacht ik nu op de nieuwe of hernieuwde voorstellen. Ik reken erop dat begin april de vijf Vlaamse provincies gelijkaardige en gelijkwaardige dossiers zullen hebben ingediend. Die zullen dan ook voor advies worden voorgelegd aan de technische werkgroep. Daarna zal de Vlaamse Regering zelf de uiteindelijke keuze maken, conform de spreidingstabel.

De Vlaamse Regering vraagt om twee bijkomende locaties voor te stellen om te voorkomen dat er opnieuw onvolledige dossiers op de regeringstafel zouden belanden. Indien een provincie net zoveel omlopen voorstelt als maximaal bepaald volgens de spreidingstabel, waarbij een of meerdere van die omlopen negatief worden geadviseerd door de technische werkgroep omwille van de selectiecriteria, dan moet een nieuwe procedure worden opgestart. Door twee terreinen meer voor te stellen, wordt de kans op een positief advies groter.

Het is duidelijk waarom de Vlaamse Regering heeft gevraagd om een advies van het college van burgemeester en schepenen over de wenselijkheid aan de voorstellen toe te voegen. De voorstellen van de provinciebesturen moeten een maatschappelijk draagvlak hebben. Dit draagvlak kan op het lokale niveau het best door middel van een advies van het lokale bestuurscollege worden weergegeven. Uiteraard zal bij de uiteindelijke selectie van de terreinen rekening worden gehouden met deze adviezen.

Voor alle provincies gelden dezelfde selectiecriteria. De technische werkgroep gebruikt een zoekzonekaart en houdt in haar advies rekening met alle positieve en negatieve selectiecriteria. Zo wordt de afstand tot woonzones in rekening gebracht en wordt voorbehoud bij een inplanting in een beschermd natuur- of bosgebied aangetekend. Dit is nogal wiedes.

Mijnheer Huybrechts, ik denk dat ik ondertussen ook al uw vragen heb beantwoord. Ik wil evenwel verwarring vermijden. In de schriftelijke versie van uw vraag om uitleg staat dat tijdens een overleg tussen mijn kabinet en een delegatie van de VVP met gedeputeerden zou zijn afgesproken om geen bijkomende locaties aan te duiden. Dit klopt niet. Tijdens dit overleg hebben de gedeputeerden een toelichting bij de beslissing van de Vlaamse Regering gekregen. Uit het verslag dat de VVP naar de betrokken gedeputeerden en naar een aantal provinciale ambtenaren heeft gestuurd, blijkt dat tijdens dit overleg is afgesproken om twee terreinen meer voor te stellen dan in het spreidingsplan als maximum is bepaald.

De provinciebesturen mogen in hun dossier uiteraard wel bepaalde accenten leggen. U zou die accenten ook als voorkeuren of als een prioritaire volgorde kunnen omschrijven. De provincies die hun huiswerk al voor de beslissing van 2002 hadden gemaakt, willen nu uiteraard het liefst aan de door de technische werkgroep positief geadviseerde dossiers voortwerken. Om begrijpelijke redenen hebben ze geen zin om alles opnieuw te doen.

Eenzelfde opmerking geldt overigens voor de adviezen van de colleges van burgemeester en schepenen. De vraag om advies blijft gehandhaafd. Een advies hoeft evenwel niet exclusief positief of negatief te zijn. De gemeentebesturen mogen een genuanceerd antwoord geven. Indien een gemeentebestuur reeds achter een bepaald voorstel staat, mag uit het dossier blijken dat de twee toegevoegde terreinen minder de voorkeur genieten. Een advies mag genuanceerd zijn. Tijdens de op mijn kabinet gegeven toelichting is hierover het volgende gezegd: 'Het moet aangegeven worden welke lokale gevoeligheden er zijn. Hoe meer wij als hogere overheid op de hoogte zijn van die lokale gevoeligheden, hoe meer wij er als uiteindelijke beslissers rekening mee zullen kunnen houden en zo tot de best gedragen beslissing kunnen komen.'

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik zou hier evenwel nogmaals mijn bezorgdheid willen uiten.

Zoals uit het antwoord van de minister is gebleken, is de aanpak in de verschillende provincies zeer verscheiden. Sommige provincies hebben hiervoor een studiebureau ingeschakeld. (*Opmerkingen van minister Bert Anciaux*)

In West-Vlaanderen, de provincie waar ik zelf woon, heeft het provinciebestuur alles zelf in handen genomen. Het provinciebestuur voelt zich groot genoeg om zelf over die locaties te beslissen. Het heeft zelfs de gemeentebesturen niet aangeschreven. Ik weet niet hoe het provinciebestuur de plaatsen heeft gekozen. Enkel de betrokken gemeenten zijn aangeschreven. Ik denk niet dat dit de juiste aanpak is.

Indien niet in de nodige financiële garanties wordt voorzien, zullen die terreinen er gewoonweg niet komen. Op bepaalde plaatsen moeten landbouwgronden of industrieterreinen worden onteigend. De gemeenten willen uiteraard niet voor die kosten opdraaien.

De gemeenten die niet door het provinciebestuur zijn aangeschreven, kunnen op zich best interesse in een dergelijk project hebben. Niet elke gemeente is immers gelijk. Met de plaatsing van de windmolens hebben we dit al eens eerder meegemaakt. Hoewel dit dossier onder de bevoegdheid van een andere minister valt, wil ik het hier als voorbeeld toch even aanhalen. Ik vrees dat we weer in een soortgelijke situatie zullen terechtkomen. De terreinen zullen terechtkomen in gemeenten waar ze in feite niet gewild zijn. De gemeenten die er wel een willen, zullen de kans niet hebben om een terrein te krijgen.

Bepaalde provinciebesturen hebben een studiebureau aangesteld. Ik ga ervan uit dat die bureaus alles zeer punctueel hebben onderzocht. Misschien hebben ze zelfs alle gemeenten aangeschreven. Een provinciebestuur kan niet voor elke gemeente instaan. Daarvoor is de oppervlakte te groot. Alle gemeenten moeten de kans krijgen om dergelijke projecten te ontwikkelen.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw Demeulenaere, ik weet niet goed wat ik hierop moet antwoorden. Indien een gemeentebestuur over een afgewerkt en maatschappelijk gedragen plan beschikt, kan het dit best aan het provinciebestuur overmaken. Er is veel kans dat het voorstel zal worden goedgekeurd. Ik heb niet de indruk dat er momenteel veel gemeenten staan te springen om een terrein te krijgen. Als er zulke gemeenten zijn, laat het me weten. Ik zal het bericht aan de provincie overmaken. Laat die gemeenten ook zelf rechtstreeks contact opnemen met de provincie.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Dat komt in orde.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: De provincies zullen erg blij zijn als ze kunnen vaststellen dat er zulke gemeenten zijn. Ik hoop dat er zulke gemeenten zijn. Tot de minister wil ik nog zeggen dat ik echt hoop dat er daadwerkelijk iets zal gebeuren. Ik hoop dat die omlopen er zo vlug mogelijk komen. Hoe u het ook draait of keert, vandaag blijven duizenden liefhebbers van motorcross en aanverwante sporten in de kou staan. De heer Van Dijck zei het ook al: wildcrossen is daar een spijtig maar onvermijdelijk gevolg van. De realisatie van permanente omlopen zou een win-winsituatie opleveren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17.08 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

